

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΓ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1976 | ΑΡΙΘ. 27

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ 1976

ΑΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ

«Νῦν προφητικὴ πρόρρησις πληρωθῆναι ἐπιέγεται μυστικῶς ἢ φάσκουσα· Καὶ σὺ Βηθλεέμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ὑπάρχεις ἐλαχίστη ἐν τοῖς ἡγεμόσι, προεντροπέζουσα τὸ σπήλαιον· ἐκ σοῦ γάρ μοι ἐξελεύσεται ἡγούμενος τῶν ἐθνῶν, διὰ σαρκὸς ἐκ παρθένου κόρης, Χριστὸς ὁ Θεός, ὃς ποιμανεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ, τὸν νέον Ἰσραήλ. Δῶμεν ἅπαντες αὐτῷ μεγαλωσύνην» (Ἰδιόμελον τῶν μεγάλων Ὁρῶν τῆς παραμονῆς τῶν Χριστουγέννων).

1. Εἰς τὴν λεγομένην Ἐπιστολὴν Βαρυάβα ἀναγινώσκουμεν: «Οἱ προφήται, ἀπ' αὐτοῦ (δηλ. τοῦ Λόγου) ἔχοντες τὴν χάριν, εἰς αὐτὸν ἐπροφήτευσαν» (Βαρν., 5,6). Αἱ περὶ τοῦ Μεσσίου Προφητεῖαι ἀποτελοῦν πράγματι τὰ ἀπὸ Θεοῦ προμηνύματα πρὸς τοὺς ἀνθρώπους περὶ τοῦ ἀπ' αἰῶνος κεκρυμμένου μυστηρίου τῆς θείας οἰκονομίας, τῆς ἐνανθρωπήσεως δηλ. τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁρθῶς δὲ ἐχαρακτηρίσθησαν αἱ προφητεῖαι, ὡς ἡλιακαὶ ἀκτῖνες διὰ μέσου ζοφεροῦ νέφους ἐξερχόμεναι, φανερώνουσαι τὴν ὑπαρξίν τοῦ μὴ φαινομένου καὶ μὴ ἀνατείλαντος εἰσέτι Ἡλίου! Ὁ ἀναγινώσκων τὰς περὶ τοῦ Μεσσίου προφητείας μένει ἐκθαμβος, διερωτώμενος· πῶς καὶ πόθεν αἱ ἐμφανεῖς αὗται προρρήσεις περὶ

τοῦ Χριστοῦ; Ὁ ἀγαθὴν τὴν συνείδησιν ἔχων καὶ εὐδιάθετος κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸ τοῦ ἐμφανοῦς μυστηρίου τῶν θείων προρρήσεων. Συγκρίνων δὲ τὰς περὶ τοῦ Μεσσίου προφητείας πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, βλέπει πλέον μετὰ ζώσης πίστεως πῶς διὰ τῶν θεοπνεύστων προφητῶν, πολλοὺς αἰῶνας πρότερον ὁ Θεὸς προανήγγειλε τὴν ἐνανθρώπησιν τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ ἐπακριβῶς τοποθετηθέντι καὶ ὀρισθέντι. Καὶ ἰδοὺ πῶς.

2. Ὁ Μωϋσῆς (ἸΓ' αἰ. π.Χ.) πρῶτος προεφήτευσεν τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ, εἰπὼν: «Καὶ εἶπεν Κύριος πρὸς με προφήτην ἀναστήσω αὐτοῖς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν ὥσπερ σὲ καὶ δώσω τὸ ῥῆμά μου ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ καὶ λαλήσει αὐτοῖς καθότι ἂν ἐντείλωμαι αὐτῷ· καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὃς ἐὰν μὴ ἀκούσῃ ὅσα ἐὰν λαλήσῃ ὁ προφήτης ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ἐκδικήσω ἐξ αὐτοῦ» (Δευτ. 18,18). Ὁ Θεὸς ὑπεσχέθη εἰς τὸν Ἀβραάμ (1996 π.Χ.), τὸν γενάρχη τῶν Ἑβραίων, εἰπὼν: «Ἡ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε καὶ πληθύναν πληθυνῶ τὸ σπέρμα σου ὡς τοὺς ἀστέρας τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης, καὶ κληρονομήσει τὸ σπέρμα σου τὰς πόλεις τῶν ὑπεραντίων» (Γεν. 22,17-18). Τὰ αὐτὰ ὑπεσχέθη καὶ εἰς τὸν Ἰακώβ (Γεν. 28,13-14). Ὁ δὲ Ἰα-

κ ω β (1836-1689 π.Χ.) πρὶν ἀποθάνῃ προεφήτευσεν τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἀπειθινόμενος πρὸς τοὺς υἱοὺς του: «οὐκ ἐκλείψει ἄρχων ἐξ Ἰούδα καὶ ἡγούμενος ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἔλθῃ τὰ ἀποκείμενα αὐτῷ, καὶ αὐτὸς προσδοκία ἐθνῶν» (Γεν. 49,10).

3. Πλεῖστοι ὕστερον Προφῆται προανῆγγειλαν ὄχι ἀπλῶς τὴν Γέννησιν τοῦ Λυτρωτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὠρισμένα μέλλοντα νὰ συμβῶσι γεγονότα καὶ σημεῖα. Π.χ. ὁ προφήτης Μαλαχίας (416 π.Χ.) προλέγει τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Προδρόμου: «Ἴδου ἐξαποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου καὶ ἐπιβλέψεται ὁδὸν πρὸ προσώπου μου» (Μαλ. 3,1). Ὁ Ἡσαΐας (757-697 π.Χ.), ὁ ὁποῖος καὶ πέμπτος Εὐαγγελιστῆς λίαν ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη ὑπὸ τῶν νεωτέρων, προφητεύει τὴν ἐκ τῆς Παρθένου Γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ: «Ἴδου ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ» (Ἡσ. 7,14). Καὶ περαιτέρω: «παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, υἱὸς καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγεννήθη ἐπὶ τοῦ ὄμου αὐτοῦ καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μεγάλης βουλῆς ἄγγελος» (Ἡσ. 9,5). Ὁ Προφήτης Μιχαίας (753-700 π.Χ.) προφητεύει τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἐγεννᾶτο ὁ Σωτῆρ: «Καὶ σὺ Βηθλεὲμ οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ ὀλιγοστός εἶ τοῦ εἶναι ἐν χιλιάσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ μοι ἐξελεύσεται τοῦ εἶναι εἰς ἄρχοντα ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ αἱ ἐξοδοὶ αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς ἐξ ἡμερῶν αἰῶνος» (Μιχ. 5,1). Ὁ Προφῆτᾶναξ Δαβίδ (1085-1014 π.Χ.) προλέγει τὴν προσκύνησιν τῶν μάγων: «Βασιλεῖς Θαρσίς καὶ αἱ νῆσοι δῶρα προσοίσουσιν, βασιλεῖς Ἀράβων καὶ Σαβὰ δῶρα προσάξουσιν· καὶ προσκυνήσουσιν αὐτῷ πάντες οἱ βασιλεῖς, πάντα τὰ ἔθνη δουλεύσουσιν αὐτῷ» (Ψαλμ. 71,10). Καὶ κατωτέρω: «καὶ δοθήσεται αὐτῷ ἐκ τοῦ χρυσίου τῆς Ἀραβίας καὶ προσεύξονται περὶ αὐτοῦ διὰ παντός, ὅλην τὴν ἡμέραν εὐλογήσουσιν αὐτόν» (Ψαλμ. 71,15). Ὁ Προφήτης Ἡσαΐας ὀνομάζει τὸ μέλλον νὰ γεννηθῆ Παιδίον, θεμέλιον λίθον εἰς τὴν μέλλουσαν νὰ οἰκοδομηθῆ δι' αὐτοῦ νέαν κοινωνίαν: «Ἴδου ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών λίθον πολυτελεῆ ἐκλεκτὸν ἀκρογωνιαίον ἔντιμον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς καὶ ὁ πιστεύων

ἐπ' αὐτῷ οὐ μὴ κατασχυρθῆ» (Ἡσ. 28,16). Περαιτέρω προλέγει τὴν πίστιν τῶν ἐθνῶν εἰς τὸν γεννηθησόμενον Λυτρωτῆν: «Ἔθνη, ἃ οὐκ ἤδεισάν σε, ἐπικαλέσονται σε καὶ λαοί, οἳ οὐκ ἐπίστανται σε, ἐπὶ σέ καταφεύξονται ἕνεκεν τοῦ Θεοῦ σου τοῦ ἁγίου Ἰσραὴλ, ὅτι ἐδόξασέν σε» (Ἡσ. 55,5). Ὁ Προφήτης Ἀμώς (793 π.Χ.) προλέγει τὴν κατάργησιν τῶν ἐθνικῶν τελετῶν: «μεμίσηκα, ἀπώσμαι ἑορτὰς ὑμῶν καὶ οὐ μὴ ὀσφρανθῶ ἐν ταῖς πανηγύρεσιν ὑμῶν» (Ἀμώς 5,21). Ὁ Προφήτης Μιχαίας (416 π.Χ.) προλέγει τὴν ἀντικατάστασιν τῆς θυσίας τῶν εἰδωλολατρῶν δι' ἄλλης καθαρᾶς καὶ ἀναιμάκτου: «καὶ θυσίαν οὐ προσδέξομαι ἐκ τῶν χειρῶν ὑμῶν. Διότι ἀπ' ἀνατολῶν ἡλίου ἕως δυσμῶν τὸ ὄνομά μου δεδόξασται ἐν τοῖς ἔθνεσιν καὶ ἐν παντὶ τόπῳ θυμίαμα προσάγεται τῷ ὀνοματί μου καὶ θυσία καθαρὰ, διότι μέγα τὸ ὄνομά μου ἐν τοῖς ἔθνεσιν, λέγει Κύριος παντοκράτωρ» (Μαλαχ. 1,10-11). Καὶ πάλιν ὁ Ἡσαΐας τὴν νέαν ὀνομασίαν τῶν πιστῶν χριστιανῶν προλέγει: «τοῖς δὲ δουλεύουσιν ἔμοι κληθήσεται ὄνομα καινόν, ὃ εὐλογηθήσεται ἐπὶ τῆς γῆς· εὐλογήσουσι γὰρ τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν καὶ οἱ ὀμνύοντες ἐπὶ τῆς γῆς ὀμνούνται τὸν Θεὸν τὸν ἀληθινόν» (Ἡσ. 65,16). Ὁ Προφήτης Δανιὴλ (606-534 π.Χ.) τὴν διάδοσιν καὶ ἐπικράτησιν τῆς νέας διὰ τοῦ Γεννηθέντος Λυτρωτοῦ Θρησκείας προλέγει. «Καὶ ὁ λίθος ὁ πατάξας τὴν εἰκόνα ἐγένετο ὄρος μέγα καὶ ἐπάταξε πᾶσαν τὴν γῆν» (Δαν. 2,35).

Ἀλλὰ τὸ προκαλοῦν τὴν κατάπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν εἰς τὸν ἀναγινώσκοντα τὸ προφητικὸν βιβλίον τοῦ προφήτου τούτου, εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι οὗτος, αἰχμάλωτος εἰς τὴν Βαβυλῶνα εὐρισκόμενος, προεχρονολόγησε μετ' ἀκριβείας τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, προειπὼν τὰ ἀξιοθαύμαστα ταῦτα: «Ἐβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν σου... καὶ τοῦ οἰκοδομηθῆαι Ἱερουσαλήμ ἕως Χριστοῦ ἡγουμένου ἑβδομάδες ἑπτὰ καὶ ἑβδομάδες ἐξήκοντα δύο... καὶ μετὰ τὰς ἑβδομάδας τὰς ἐξήκοντα δύο ἐξολοθρευθήσεται χρῆσμα... καὶ δυναμώσει διαθήκην πολλοῖς, ἑβδομάς μία· καὶ ἐν τῷ ἡμίσει τῆς ἑβδομά-

δος ἀρθήσεται μου θυσία» (Δαν. 9,24-27). Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὸν Τερτυλλιανὸν (160-μετὰ τὸ 220 μ.Χ.), ὡς ἐξῆς ἠρμήνευσαν τὴν προφητείαν ταύτην τοῦ Δανιήλ. α) Ὁ Χριστὸς ἐμελλε νὰ γεννηθῆ μετὰ τὰς 62 ἐβδομάδας, τὰς ὁποίας ρητῶς προσδιορίζει ὁ Προφήτης. β) Ἐμελλε νὰ πάθῃ ἐντὸς ἐπτὰ ἐβδομάδων καὶ ἡμισείας. γ) Μετὰ μίαν ἐβδομάδα καὶ ἡμίσειαν, διὰ τῆς ὁποίας συμπληροῦνται αἱ τελευταῖαι ἐπτὰ ἐβδομάδες, ἡ Ἱερουσαλήμ ἐμελλε νὰ λάβῃ τέλος. Ὁ Τερτυλλιανὸς προσδιορίζει τὴν ἀρχὴν τῶν ἐβδομήκοντα ἐβδομάδων, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ βασιλείως Μήδου Δαρείου, (522-485; π.Χ.). Ἐπειτα ἀριθμῶν πάντα τὰ ἔτη τῆς βασιλείας αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν διαδόχων αὐτοῦ, τῶν Περσῶν δηλ. βασιλέων, καταβαίνει μέχρι τοῦ 12 ἔτους τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (356-13 Ἰουν. 323 π.Χ.) καὶ ἀνατρέχει καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν χρόνων τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων μέχρι τῆς Κλεοπάτρας (69-30 π.Χ.). Περὶ αὐτῆς λέγει ὅτι ἀπέθανε πρὸ τοῦ τεσσαρακοστοῦ πρώτου ἔτους τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Αὐγούστου, βασιλεύσαντος ἔτη 56. Κατὰ δὲ τὸ τεσσαρακοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Αὐγούστου ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος συμπληροῦται ἡ ἐξηκοστὴ δευτέρα ἐβδομάς καὶ ἡμίσεια, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Δανιήλ. Αἱ 62 ἐβδομάδες καὶ ἡμίσεια λοιπὸν περιλαμβάνουν ἔτη 437 καὶ μῆνας ἐξ ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλείως Δαρείου. Μένουν ὑπόλοιποι αἱ 7 ἐβδομάδες καὶ ἡμίσεια, αἵτινες περιλαμβάνουν ἔτη 52 καὶ μῆνας ἐξ. Ἐδῶ δὲ ἀριθμοῦνται τὰ ἔτη τῶν Ῥωμαίων αὐτοκρατόρων μέχρι τοῦ πρώτου ἔτους τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βεσπασιανοῦ (65 ἢ 69-75 ἢ 79 μ.Χ.), ὅποτε ἐγένετο ἡ ἄλωσις τῶν Ἱεροσολύμων (66 ἢ 70) καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ Ναοῦ (67 ἢ 71 μ.Χ.). Καὶ οὕτω πῶς μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Ναοῦ δὲν προσεφέροντο πλέον θυσίαι καὶ σπονδαὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. Σημειωτέον ὅτι ἡ Κλεοπάτρα ἐγεννήθη τὸ 69 π.Χ. Τὸ 52 π.Χ. ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον καὶ τὸ 30 π.Χ. ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Γάιος Ἰούλιος Καῖσαρ Ὀκταβιανὸς εἶναι ὁ πρῶτος Ῥωμαῖος αὐτοκράτωρ, ὅστις, ἀποφάσει τῆς Ῥωμαϊκῆς

Συγκλήτου, ἔλαβε τὸν τίτλον τοῦ «Αὐγούστου» τὸ 27 π.Χ. Ἐβασίλευσε δὲ τὸ 42 π.Χ.-14 μ.Χ. Ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, κατὰ τὴν Προφητείαν τοῦ Δανιήλ, ἐγεννήθη τὸ 41 ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Αὐγούστου. Μετὰ 52 ἔτη δὲ καὶ ἐξ μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Αὐγούστου, ἦτοι τὸ 65 ἢ 69 κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Βεσπασιανοῦ, ἐπῆλθεν ἡ καταστροφὴ τῶν Ἱεροσολύμων. Καὶ οὕτω πῶς ἐξεπληρώθη κατὰ γράμμα ἡ προφητικὴ προχρονολόγησις τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ ἡ καταστροφὴ τῶν Ἱεροσολύμων, ὑπὸ τοῦ Προφήτου Δανιήλ. Τὸ αὐτὸ προλέγει καὶ τὸ βιβλίον τῆς Πεντατεύχου, τὸ Λευιτικόν: «Καὶ ἐξαριθμήσεις σεαυτῷ ἐπτὰ ἀναπαύσεις ἐτῶν, ἐπτὰ ἔτη ἐπάκις, καὶ ἔσονται σοι ἐπτὰ ἐβδομάδες ἐτῶν ἐννέα καὶ τεσσαράκοντα ἔτη» (Λευίτ. 25,8).

*

4. Ὁ Θεὸς ἐν τῇ πανσοφίᾳ Αὐτοῦ ἀνέδειξε κατὰ καιροὺς τοὺς Προφήτας, μάλιστα ἐν μέσῳ τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ. Αὐτοὺς ἐξέλεξεν ὁ Θεὸς ὡς ὄργανα ἐμφανοῦς προβολῆς τῆς Θεῖας Προνοίας διὰ τὴν σωτηρίαν συμπαντος τοῦ κόσμου. Καὶ ἡ σωτηρία αὕτη, τὴν ὁποίαν ἐπεφύλαττεν ὁ Θεὸς διὰ τὸν ἁμαρτωλὸν ἄνθρωπον, διὰ νὰ καταστῆ περισσότερο ἀίσθητὴ καὶ ἐμφανῆς εἰς τὸν ἐν σκότει ζῶντα πρὸ Χριστοῦ κόσμον καὶ διὰ νὰ ἐλκύσῃ τὴν πίστιν αὐτοῦ καὶ διεγείρῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν μέλλοντα Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν αὐτοῦ, ὁ πάνσοφος καὶ πανάγαθος Θεός, μετὰ τὸ σχέδιόν Του νὰ προπαρασκευάσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ δεχθοῦν τὴν προσφερθησομένην σωτηρίαν, προαναγγέλλει διὰ τῶν Προφητῶν Του πάντα ὅσα εἰς τὸ ἀπώτερον μέλλον θαυμαστά θὰ ἐξετυλίσσοντο γύρω ἀπὸ τὴν Γέννησιν τοῦ Θεοανθρώπου. Ἦτο ἀδύνατον νὰ παραθέσωμεν τὸ μέγα πλῆθος τῶν μηνυμάτων καὶ τῶν προφητικῶν διαγγελμάτων περὶ τοῦ Μεσσίου καὶ τῆς ὑπερφουῦς Θεῖας Γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ! Καὶ ὅπως λέγει ὁ θεῖος ὑμνωδὸς εἰς τὸ τροπάριον τῶν Καθισμάτων τοῦ ὄρθρου τῶν Χριστουγέννων: «Ἰδὼν ὁ κτίστης ὀλλόμενος τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὄν ἐποίησε, κλίνας οὐρανοὺς κατέρχεται τοῦτον δὲ ἐκ Παρθένου Θεῖας ἀγνῆς

ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ

I

Με σεβασμό, με θαυμασμό αλλά και με θλίψη, στρέφεται σήμερα η σκέψη μας στην μνήμη του Κυβερνήτη, με την ευκαιρία του έορτασμού των διακοσίων χρόνων από την γέννησή του.

Γόνος ευγενικής οικογενείας, εὐπατρίδης ὄχι μόνον στους τίτλους αλλά και στην οὐσίαν, ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, παιδί τοῦ Ἀντώνη—Μαρίας ἢ Ἀντωνομαρία και τῆς Διαμαντίνας Γονέμη, εἶδε τὸ φῶς στὴν Κέρκυρα, στίς 30 Ἰανουαρίου 1776, διὰ νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴ του με τὴν ἄγριαν δολοφονίαν του στὸ Ναύπλιον, τὸ πρωὶ τῆς 27 Σεπτεμβρίου 1831.

ὄλον οὐσιούται ἀληθεία σαρκωθείς, ὅτι δε-
δόξασται».

5. Κάθε ἐχέφρων ἄνθρωπος, κάθε καλοπροαίρετος χριστιανός, ὀλιγόπιστος ἢ και ἄπιστος, κάθε εἰλικρινῶς σκεπτόμενος με πνεῦμα καθαρὸν και ἀπροκατάληπτον, μελετῶν τὰς θαυμαστὰς προφητείας περὶ Μεσσίας, τὰς πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τῆς θείας Γεννήσεως τοῦ Λυτρωτοῦ ἐξαγγελθείσας, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι πράγματι μέγα εἶναι τὸ μυστήριον τῆς ἐν Χριστῷ θείας οἰκονομίας! Ἐὰν δέ, ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι μυστήριον ἢ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου, διαφεύγον τὴν ἀνθρωπίνην κατάληψιν, ἀδυνατεῖ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς νὰ συλλάβῃ ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ μυστηρίου τούτου, ἐφ' ὅσον ἀναγνωρίζει ἐν εἰλικρινείᾳ και ὁμολογεῖ τὴν πραγματοποίησιν τῶν προφητειῶν περὶ τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ κλινῇ ἐν ταπεινώσει τὴν κεφαλὴν και νὰ δεχθῇ τὸ μέγα τοῦτο μυστήριον τῆς Θείας οἰκονομίας, καθαρίζων συγχρόνως τὸν νοῦν και τὴν καρδίαν του, ὥστε νὰ δεχθῇ τὴν γονιμοποιὸν δύναμιν τῆς Πίστεως, ἢ ὅποια εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐνεργοποιήσῃ τὰς προφητικὰς ἐξαγγελίας, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι αἱ Προφητεῖαι εἶναι λόγοι αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὡς βεβαιούται διὰ στόματος τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: «Ἐγὼ εἰμι Κύριος ὁ λαλῶν δικαιοσύνην και ἀναγγέλλων ἀλήθειαν» (Ἡσ. 45,19) και «Ἐγὼ εἰμι ὁ ἀναγγέλλων πρότερον τὰ ἔσχατα πρὶν γενέσθαι» (Ἡσ. 46, 16) και «Ἐγὼ ὁ Θεός και οὐκ ἔστιν ἄλλος

Τὰ πενήντα πέντε, σχεδὸν πενήντα ἕξ, χρόνια τοῦ βίου του, συνταρακτικὰ διὰ τὸν ἴδιον, ὑπῆρξαν ἀποφασιστικὰ και διὰ τὴν πατρίδα. Καὶ ὅσοι ἱστορήσαν τὸν βίον του, — και ὑπῆρξαν πολλοὶ και διάσημοι οἱ ἱστορικοὶ του —, ἐτόνισαν και ἐξακολουθοῦν νὰ τονίζουν τὴν μεγάλην προσφορὰν του στὸ Ἔθνος, ἀλλὰ και τὸν ἄκαιρον και ἄδικον σκοτωμὸν του.

Ὁ κόμης Ἰωάννης Καποδίστριας τοῦ Ἀντωνομαρία ἔζησε μίαν ζωὴν μεγάλων διαστάσεων, τὴν ὁποίαν ἐσφράγισε με τὴν ὑπέρτατην θυσίαν, ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ποὺ ἡ παρουσία του ἀποτελοῦσε ἐγγύησιν και ἐλπίδα διὰ τὸ ταλαιπωρημένον και ἀναγεννώμενον ἔθνος. Ὁ ἐκλεπτυσμένος ἄρχοντας, ὁ δεξιότεχνης δι-

πλὴν ἐμοῦ. Δίκαιος και Σωτὴρ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ» (Ἡσ. 45,21)!

*

6. Ἡ τῶν Χριστουγέννων Ἑορτὴ διὰ τὸν χριστιανὸν δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀπλῶς ἀναμνηστικὴ Ἑορτὴ και Πανήγυρις. Δὲν πρέπει ὁ χριστιανός, ὁ ἔχων ζῶσαν πίστιν εἰς τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός, τὸ θαυμαστὸν και μυστηριῶδες, νὰ θεωρῇ τοῦτο ὡς «ἐφ' ἀπαξ συντελεσθέν, ἀλλὰ νὰ δέχεται τοῦτο ὡς συνεχὲς βίωμα τῆς ψυχῆς του! Ὁ Χριστός, τὸ ἐν Βηθλεὲμ γεννηθὲν Θεῖον Βρέφος, εἶναι ἔσαει διὰ τὸν πιστὸν χριστιανὸν τὸ ἐν τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ γεννώμενον Θεῖον Βρέφος, τὸ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς ψυχῆς του ἀποκείμενον πρὸς πραγμάτωσιν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ἐφ' ὅσον δέχεται τὸ Γεννώμενον Θεῖον Βρέφος ἐν πίστει, ἐν ἀγάπῃ και ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου! Σπεύσωμεν, λοιπόν, οἱ πιστοὶ εἰς τοὺς Ναοὺς τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐν μιᾷ ψυχῇ και καρδίᾳ ψάλωμεν τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ και ἐπὶ γῆς εἰρήνη». Τὴν ἐξ' Αὐτοῦ ἀπορρέουσαν Εἰρήνην ἃς ἐκζητήσωμεν δι' ἡμᾶς αὐτοὺς, ἀλλὰ και διὰ τοὺς ἀδελφούς μας και πάντας τοὺς χριστιανούς, τοὺς μακρὰν και τοὺς ἐγγύς. Ἄς ἱκετεῦσωμεν τὸ Θεῖον Βρέφος, ὅπως χάριση εἰς τὸν παραπαλόντα κόσμον τῆς ἐποχῆς μας τὴν Ἑαυτοῦ Εἰρήνην, ἵνα τοιουτοτρόπως εὕρη τὴν πραγματοποίησιν τῆς ἢ τῆς Θείας Βουλῆς «εὐδοκία» μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν

πλωμάτης και πολιτικός, ο απaráμιλλος διοργανωτής, ο μεγάλος ονειροπόλος, ο άσκητικός, ο έντιμος και αδιάφορος, υπήρξε ο αγωνιστής, που με τον άγωνα του τον καλόν έθεμελίωσε το νεώτερον έλληνικόν κράτος, του έδωσε τα πρώτα του όριστικά σύνορα και του έφύσησε ψυχήν και δύναμη δια να όρθοποδήσει και να ακολουθήσει τον δρόμον των μεγάλων του πεπρωμένων. Ο άνθρωπος με την βαθύχρωμη ρεδιγκόταν έδωσε σχήμα και μορφήν εις το τότε άσχημάτιστον και άμορφον έλληνικόν κράτος. Και την ανεκτίμητην αυτήν προσφοράν του έπλήρωσε με την ζώήν του. Η θυσία του υπήρξε θυσία ήρωος και ο θάνατός του τραγωδία.

Αξίζει να τον θυμηθούμε και πάλιν σήμερα. Και είναι χρέος μας σε κάθε ευκαιρία να άποτίνομε φόρον τιμής στην ευγενική και άγέραστη μνήμη του, συγκεντρώνοντας την θύμησή μας περισσότερο στην προσφορά του προς το "Έθνος και λιγώτερο στα άλλα γεγονότα που τον καθιέρωσαν σαν διεθνή πολιτική φυσιογνωμία.

Θά παρατρέξουμε έτσι τα παιδικά του χρόνια στην Κέρκυρα, όπου έπηρε την πρώτη του εγκύκλια μόρφωση κατά το σχήμα της παιδείας που παρείχετο τότε στο βενετοκρατούμενο ωραίο νησί του. Θά παρατρέξουμε και τις σπουδές του στην Πάντοβα, στο πανεπιστήμιο της οποίας έσπούδασε την ιατρική και απέκτησε την άνωτερη παιδεία της εποχής του. Θά θυμηθούμε, ότι δια λίγον χρόνον εξέσκησε με άφιλοκέρδεια το επάγγελμα του ίατρού στην Κέρκυρα. Και θά θυμηθούμε, ότι δια πρώτην φοράν άσχολήθηκε με την διαχείρισιν των κοινών, κατά την ρωσοκρατίαν, όταν υπηρετώντας την Έπτανησιακήν Δημοκρατίαν, απέδειξε τις έμφυτες ικανότητές του στην διοίκησιν και στην αντιμετώπιση των πολιτικών προβλημάτων.

Αξίζει να θυμηθούμε την πρώτην του αυτήν εμφάνιση στο πολιτικό παιχνίδι. Διότι αυτό υπήρξε η άφορμή να τον προσέξουν οι ρώσοι και να τον καλέσουν άργότερα στην Άγίαν Ρωσίαν, όταν στα Έπτάνησα ήγεμόνευαν οι Γάλλοι.

Έφθασε στην Ρωσίαν κατά το 1809. Και εκεί, η εύφύια του, αλλά και η καλή του τύχη του άνοιξε τους μεγάλους δρόμους στην καταπληκτική του σταδιοδρομίαν.

Γρήγορα έσημείωσε τις πρώτες του έπιτυχίες στην ρωσική διπλωματία. Οι είσηγήσεις του επάνω στα δύσκολα προβλήματα της ζωής των λαών της Βαλκανικής χερσονήσου, η ύπηρεσία του στην Βιέννη και η άνάληψη έμπιστευτικής θέσεως στο Βουκουρέστι, όλα αυτά μαζί και περισσότερο από όλα η προσωπική του έπαφή με τον τσάρον, καθιέρωσαν την καλήν φήμην του Καποδίστρια σαν ικανού διπλωμάτη. Και σαν έπιστέγασμα της καλής αυτής φήμης, ο τσάρος τον έστειλε στην Έλβετίαν, όπου ύστερα από έπίπονη προσπάθεια έξασφάλισε την άκεραιότητα και την ούδετερότητα της έκτοτε ευτυχισμένης αυτής χώρας.

Η έπιτυχία του όμως στην Έλβετία είχε και άλλες ευτυχίες συνέπειες. Στο Συνέδριο της Βιέννης ο Καποδίστριας ανήκει στην ρωσική αντιπροσωπεία και η έπιβολή του άναγνωρίζεται πανηγυρικά εις όλες τις αύλές της Ευρώπης. Και άμέσως κατόπιν, κατά το 1815, διορίζεται από τον τσάρον ύπουργός των Έξωτερικών της Ρωσίας και στην θέσην αυτήν παραμένει, μαζί με τον Νέσσελροντ, μέχρι το έτος 1822, αναπτύσσοντας την άπίθανη δραστηριότητά του, αγωνιζόμενος έναντίον των μηχανοραφιδών του Μέττερνιχ και υπέρ των καταπιεζομένων λαών και άκόμη προσπαθώντας έντεχνα να παρασύρη τον τσάρον σε κάποια συμπαράσταση προς τον έτοιμαζόμενον δια τον μεγάλον Άγώνα έλληνικόν λαόν. Και τον μεν τσάρον δεν ήμπορεσε, όπως είναι γνωστόν, να τον παρασύρη και να τον εμπλέξη στην έλληνικήν υπόθεσιν. Μάταια, κατά το 1816, υπέβαλε στον τσάρον υπόμνημα σχετικόν με την πολιτικήν που έπρεπε ν' ακολουθήσει η Ρωσία στο Όθωμανικό ζήτημα, ένα υπόμνημα που ίσως θά οδηγούσε ήρεμα στην άπελευθέρωση των τυραννουμένων Χριστιανικών λαών. Το υπόμνημα αυτό δεν κατόρθωσε να κάμψη τους δισταγμούς του τσάρου. Και έτσι, ο Καποδίστριας δεν έδέχθη μεν την πρόταση να γίνη άρχηγός της Φιλικής Έταιρείας, έχρησιμοποίησεν όμως την υπεύθυνη θέση του άλλοτε δια να προστατεύη τους παρατόμους φιλικούς, άλλοτε δια να ύπονομεύη τις ρωσοτουρκικές σχέσεις και άλλοτε δια ν' άμβλύνη την προκατάληψη έναντίον των επαναστάσεων. Και από την τελευταίαν αυτήν άποψη είναι χαρακτηριστική η διπλωματική δεξιοτεχνία που επέδειξε στις άρχές του 1821 στο Συνέδριον του Λάιμπαχ, με την οποία κατόρθωσε ν' άποτρέψη άπόφαση των ευρωπαίων ήγεμόνων να καταδικάσουν την Έλληνικήν Έπανάσταση που μόλις είχε άρχισει με τον Υψηλάντη στην Μολδοβλαχίαν.

Κατά τον κρίσιμον χρόνον του 1821 ο Καποδίστριας διατηρούσε άκόμη την υπεύθυνη θέση του ύπουργού έξωτερικών της Ρωσίας. Όμως το 1821, χρόνος κρίσιμος δια το Έθνος και τον ξεσηκωμόν του, ήταν χρόνος κρίσιμος και δια τον Καποδίστρια, ο όποιος κατανοούσε, ότι η έθνική του συνείδηση δεν ήμπορούσε πλέον να συμβιβασθί με τα υπεύθυνα καθήκοντά του προς τον τσάρον. Δύο φορές υπέβαλε την παραίτησή του. Και στο τέλος, κατά τον Αύγουστο του 1822, έφυγε από την Ρωσία με άναρρωτική άδεια και έγκαταστάθηκε στην Γενεύη.

Στην Γενεύη θά μείνη έως το 1827, όπου θά συνδεθί με τους ξένους φιλέλληνες, άνάμεσα τους και με τον Έυνάρδο, τον εγκάρδιο φίλο του και θερμόν ύποστηρικτήν του έλληνικού Άγώνος. Έκει, στην Γενεύη, θά παρακολουθήσει την άγωνία του επαναστατημένου λαού, θά συνηγορήσει δι' αυτόν στα διάφορα φιλελληνικά κομιτάτα, στους διπλωμάτες φίλους του, σ' όλους όσους εθαύμασαν την άποκοτιά των ψυχωμένων αγωνιστών που είχαν τολμήσει να ξεσηκωθούν έναντίον του κραταιού σουλτάνου. Έκει, στην Γενεύη, θά περιμένη και την μεγάλη ώρα του. Και η ώρα

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ ΘΕΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ*

Γ'. Συμβολικά κείμενα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ:

α) Αὐθεντικά κείμενα ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ.

β) Κείμενα σχετικὸν κύρος ἔχοντα.

γ) Σύνταξις καὶ ἐκδοσις ἐνιαίας Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας Πίστεως.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ὅτι «ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου δέον νὰ γίνηται σαφῆς διάκρισις μεταξὺ τῶν συμβόλων ἐξ ἐνὸς καὶ τῶν κατὰ συνθήκην λεγομένων συμβολικῶν βιβλίων ἢ κειμένων ἐξ ἑτέρου» (Ι. Ν. Καρμίρη, Συμβολικά βιβλία καὶ κείμενα, ἐν Ἐρησκ. καὶ Ἡθ. Ἐγκ. τ. Π στ. 517 — ἡ ὑπογράμμισις ἡμετέρα). Συμβολικά κείμενα διὰ τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἶναι τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως τῆς Νικαίας — Κωνσταντινουπόλεως καὶ αἱ ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων, τὰ δὲ μετὰ τὸ σχίσμα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀντιρρητικά καὶ κατὰ μίμησιν τῶν ἑτεροδόξων συν-

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 451 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 25 τεύχους.

αὐτῇ θὰ φθάσῃ, ὅταν ἡ Γ' Ἐθνοσυνέλευσις θὰ τὸν ἐκλέξῃ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1827 Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος διὰ μίαν ἑπταετίαν.

Ἡ μεγάλη ὥρα εἶχε σημάνει διὰ τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν. Καὶ ὁ κομψὸς κόντες, ποῦ διατηροῦσε τὴν αἴγλη τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ καὶ τοῦ ξεχωριστοῦ διπλωμάτη, θὰ ξεκινήσῃ σὲ ταξίδι στὴν Εὐρώπη, θὰ ἐπισκεφθῇ τὶς κυριώτερες πρωτεύουσες καὶ θὰ μοχθήσῃ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Ἑλλάδος, πρὶν ἀκόμη πατήσῃ τὸ αἵματοβαμμένο ἔδαφός της.

(Συνεχίζεται)

ΠΑΝ. Ι. ΖΕΠΟΣ
Ἀκαδημαϊκός

ταχθέντα κείμενα ἔχουν μόνον «ἱστορικοδογματικήν καὶ συμβολικὴν σημασίαν», μόνον καταχρηστικῶς δὲ καὶ κατὰ συνθήκην ἐπεκράτησε «νὰ φέρωσι τὸ ὄνομα τῶν συμβολικῶν βιβλίων, διότι ἐν κυριολεξίᾳ συμβολικά βιβλία δὲν ἔχουσι θέσιν ἐν τῇ παραδεχομένῃ καὶ κατεχούσῃ τὴν αἰωνόβιον καὶ ζῶσαν παράδοσιν καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων ὀρθοδόξῳ καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐπισήμου ἀναγνωρίσεως αὐτῶν ὡς τοιούτων οἰονεὶ ἀντικειμένης εἰς αὐτὴν τὴν οὐσίαν καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ὀρθοδοξίας» (αὐτόθι, στ. 518. Πρβλ. τοῦ αὐτοῦ, Σύνοψις τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας, Ἀθῆναι 1957, σελ. 12).

Τούτων οὕτως ἔχόντων δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ καταβιάσωμεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἰδίως διὰ τοῦ ὑπὸ στοιχείου γ' θέματος, εἰς μίαν τῶν πολλῶν «ὁμολογιακὴν» Ἐκκλησίαν, τ.ἔ. Ἐκκλησίαν, ἣτις ἔχει ἀνάγκην ἐπισήμων καὶ αὐθεντικῶν κειμένων, ἵνα κηρύξῃ τὴν ἑαυτῆς πίστιν. Διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν δὲν ὑπάρχουν αὐθεντικά ἢ ἀπολύτου κύρους κείμενα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῶν προτεσταντικῶν ὁμολογιῶν πίστεως ἢ τῶν συμβόλων καὶ ὁμολογιῶν τῶν ρωμαιοκαθολικῶν, εἰ μὴ μόνον τὸ θεόπνευστον βιβλίον τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τὰ τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐκφράζοντα κείμενα. Ἐτέραν ὁμολογίαν πίστεως δὲν γνωρίζει ἡ Ὁρθοδοξία, διότι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας δὲν περικλείεται εἰς «ὁμολογίας» καὶ τύπους, ζωὴ δὲ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ζῶσα παράδοσις, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ζῶσαν ὁμολογίαν πίστεως.

Ἀφ' ἑτέρου, ἡ «σύνταξις καὶ ἐκδοσις ἐνιαίας ὁμολογίας πίστεως» προϋποθέτει σύστημα. Οὕτως ὅμως καταντᾷ ἡ Ὁρθοδοξία εἰς σύστημα, ὑποτεταγμένον, ὡς πᾶν σύστημα, εἰς λογικὰς ἀρχὰς καὶ υἱοθετοῦν ὄρισμένον τρόπον ἐκφράσεως. Ποῖον δὲ σύστημα θὰ εἶναι τὸ κατάλληλον, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν Ἀλήθειαν; Ἀνθρώπινον, κεκομμένον εἰς τὰ

μέτρα τῆς ἀνθρωπίνης λογικῆς σύστημα, δύναται νὰ ἐκφράσῃ ἀλαθῆτως τὴν ὀρθόδοξον πίστιν; Οἱ ὄροι τῶν οἰκουμενικῶν Συνόδων χρησιμοποιοῦν τὴν ἑλληνικὴν σκέψιν, ὡς τὸ τελειότερον ὄργανον ἐκφράσεως ὑπερβατικῶν ἐννοιῶν, ἀποφεύγουν ὁμῶς νὰ ἐντάξουν τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς σύστημα καὶ τύπος τοῦ ἀνθρωπίνου λόγου.

Ἐξ ἄλλου, ὅτι προκύβη ἐκ τῆς τοιαύτης ἀποπείρας συντάξεως ὁμολογίας πίστεως, θὰ εἶναι νοσησιαρχικὸν κατασκευάσμα, ἄρα θὰ εἶχε λόγον ἢ Σύνοδος νὰ προβῆ εἰς τοιοῦτον ἐγχείρημα, ἐὰν ἡ πίστις ὑπέκειτο εἰς λογικὴν διεργασίαν ἢ ἦτο ἀποτέλεσμα αὐτῆς. Ἡ πίστις ὁμῶς δὲν νοεῖται, ἀλλὰ βιούται, οὐσα ὑπὲρ λόγον. Ἐὰν ἡ σύνταξις ὁμολογίας πίστεως ἦτο ἀναγκαία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ εἶχον ἐπιληφθῆ αὐτῆς ἀναμφιβόλως οἱ μεγάλοι Πατέρες ἢ αἱ οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι. Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι πᾶσα, κατὰ μίμησιν τῶν ξένων, προσπάθεια συντάξεως ὀρθοδόξου ὁμολογίας δὲν ἀπέδωκεν, εἰ μὴ κείμενα, κεκτημένα βεβαίως σχετικόν τι κύρος, ὡς ἐκφράζοντα «τὸ πνεῦμα τῆς ἐν τῇ ἐγγράφῃ ἐποχῆς» καὶ πιστοποιούντα «τὴν διὰ τῶν αἰώνων ἀδιάκοπον συνέχειαν καὶ ταυτότητα τῆς ὀρθοδόξου πίστεως», ἢ κίςτα ὁμῶς δυνάμενα νὰ θεωρηθῶσι κατ' ἀρχὴν «ὡς ἀθθεντικὸς καὶ κανονικὸς τῆς πίστεως γνώμων, ἀλλὰ μόνον ἐν σχετικῇ ἐννοίᾳ» (Χ. Ἀνδρούτσου, Συμβολικὴ³, Θεσσαλονίκη 1963, σελ. 13. Πρβλ. σελ. 40. Ἰδ. καὶ τοῦ αὐτοῦ, Δογματικὴ², Ἀθῆναι 1956, σελ. 20. Π. Τρεμπέλα, Δογματικὴ I, Ἀθῆναι 1959, σελ. 54 καὶ ὑποσ. 9, ἐνθα καὶ περαιτέρω παραπομπαί), μὴ ἀναπτύσσοντα «θετικῶς καὶ πλήρως ἅπασαν τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν καὶ ἔχοντα πολλαπλᾶς ἄλλας ἐλλείψεις καὶ ἀτελείας... καὶ τινὰς ἑτεροδόξους ἐπ' αὐτὰ ἐπιδράσεις», διὸ καὶ λέγονται «ἡμαρτημένως (πρὸ πάντων ὑπὸ ἑτεροδόξων θεολόγων), ὀρθόδοξα συμβολικὰ βιβλία» (I. Ν. Καρμίρη, Συμβολικὰ βιβλία, ἐνθ' ἀνωτ. Πρβλ. τοῦ αὐτοῦ, Σύνοψις τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς ὀρθοδόξου καθολικῆς Ἐκκλησίας, σελ. 12. Ἰδ. καὶ Ἀμ. Σ. Ἀλιβιζάτου, Τὰ θέματα τῆς πανορθοδόξου Προσυνόδου, ἐν «Ὁρθόδ. Σκέψις», I, 1958, σελ. 163-164. Γερ. Ἰ. Κονιδάρη, τὰ θέματα τῆς πανορθοδόξου Προσυνόδου, αὐτόθι σελ. 204).

Βεβαίως, διὰ τούτων οὐδόλως ἀρνούμεθα τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Σύνοδον, ὅπως, ἐὰν κρίνῃ σκόπιμον παρὰ ταῦτα νὰ ἐκθέσῃ συμβολικόν τι κείμενον παρὰ τὰ ὑπάρχοντα σύμβολα, ἀντὶ νὰ προέλθῃ εἰς

σύνταξιν συμβόλου τινὸς ἐξ ὑπαρχῆς, ἐπιλέξῃ μίαν τῶν ὑπαρχουσῶν ὁμολογιῶν, τὴν ὁποίαν, ἐνδεχομένως διορθοῦσα καὶ συμπληροῦσα καὶ ὀπωσδήποτε συντέμνουσα, νὰ περιβάλῃ διὰ κύρους οἰκουμενικοῦ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονήσῃ, ὅτι αἱ μετέπειτα οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι δὲν ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον νὰ συμπληρώσουν τὸ ὑπὸ τῶν Α' καὶ Β' συνταχθέν Σύμβολον τῆς πίστεως, πολλῶ μᾶλλον νὰ ἐκθέσουν διὰ μακρῶν ἐν εἴδει «ὁμολογίας πίστεως» τὰ ἐν αὐστηρᾷ λιτότητι ἐκεῖ ἐκτιθέμενα. Ἡ αὐτὴ λιτότης, προῖδον τῆς ὀριμᾶσεως τῶν θεμάτων κατόπιν προηγηθειῶν θεολογικῶν συζητήσεων, χαρακτηρίζει καὶ τοὺς ὄρους τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἐὰν λοιπὸν ἡ Σύνοδος φρονῆ ὅτι παρὰ ταῦτα πρέπει νὰ ἐκθέσῃ σύμβολόν τι, θὰ πράξῃ τοῦτο κατ' ἄκραν ἀνοχήν, ἐν αὐστηρᾷ λιτότητι καὶ ὑπὸ τὴν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν τῆς ἀποφυγῆς τοῦ ὀθνείου ὄρου «ὁμολογία πίστεως», ὅστις εἶναι κατώτερος τῆς πίστεως τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνταῦθα πρέπει ἐπίσης νὰ διακρίνωμεν, παρὰ τὴν ὑπάρχουσαν σχέσιν, τὴν ὁμολογίαν πίστεως ἐκ τῶν συγγραμμάτων Δογματικῆς. Ἡ Δογματικὴ ἔχει τὰς ἀτελείας τῆς συστηματοποιήσεως, ἀποτελεῖ ὁμῶς διέξοδον εἰς τὰς πρακτικὰς ἀνάγκας, πάντως ἄνευ κύρους οἰκουμενικῆς Συνόδου. Οὕτως οἱ ἐπιθυμοῦντες, δύναται νὰ εὑρουν τὴν ὀρθόδοξον διδασκαλίαν, ἀνατρέχοντες εἰς σύγγραμμα Δογματικῆς. Δεδομένου ὁμῶς, ὅτι ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Δογματικῆς ὑπάρχει χῶρος διὰ θεολογούμενα, προσωπικὰς ἀπόψεις, τάσεις διαφόρους, δημιουργούσας παραλλαγὰς, ἄρα πολλὰς Δογματικὰς, αἵτινες ἅπασαι ὁμῶς τυγχάνουν ὀρθόδοξοι, πῶς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τίνων κριτηρίων, ἐὰν θελήσωμεν νὰ ἔχωμεν ἀθθεντικὴν διατύπωσιν ἢ ὑποκατάστατον ὀρθοδόξου ὁμολογίας πίστεως, θὰ δεχθῶμεν καὶ θὰ περιβάλωμεν δι' οἰκουμενικοῦ κύρους τὴν μίαν καὶ θὰ ἀπορρίψωμεν τὰς ἄλλας, αἱ ὁποῖαι ὁμῶς δὲν θὰ παύσουν κατ' οὐσίαν νὰ εἶναι ὀρθόδοξοι, ἐφ' ὅσον τὸ ὀρθόδοξον αἰσθητήριον δὲν τὰς ἀπορρίπτει, τύποις ὁμῶς θὰ εἶναι αἰρετικά, ἐν οἷς σημείοις διαφέρουν τῆς «ἀθθεντικῆς»; Ἐφ' ὅσον μέχρι τοῦδε τὰς ἐδεχόμεθα ἄνευ σκανδαλισμοῦ καὶ διαμαρτυρίας καὶ τὰς ἐθεωροῦμεν ὀρθοδόξους, πῶς θὰ ὀρίσωμεν τὴν μίαν ὡς κανόνα, θεωροῦντες ἄρα τὰς ἐν ταῖς λοιπαῖς παραλλαγὰς ἀπόψεων καὶ τάσεων ὡς μὴ ὀρθοδόξους;

Βεβαίως, εἰς ταῦτα δύναται νὰ ἀντεῖπῃ τις, ὅτι χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία ἀθθεντικόν τι κείμενον, ἀνα-

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν ἑορτῶν.

Ἡ προσέγγισις τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ τῶν Θεοφανείων ὑποβοηθεῖ διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ συνειδητοποιήσωμεν, ὅτι ὁ ἑορτολογικὸς κύκλος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἡ ἐνώπιον ἡμῶν προβολὴ καὶ ἡ ὑφ' ἡμῶν βίωσις τῆς ζωῆς τοῦ Σωτῆρος, κατανεμομένης εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἑορτὰς καὶ παρουσιαζομένης μυστηριωδῶς ἐνώπιον ἡμῶν διὰ τοῦ τρόπου τοῦ «συγχρονισμοῦ» καὶ τῆς ὑπερπηδήσεως τῶν ἱστορικῶν ἀποστάσεων. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται σήμερον διὰ τῆς λατρείας πρὸς ἡμᾶς, ὡς ἦλθε καὶ πρὸς τοὺς συγχρόνους αὐτῶ.

Ἡ διὰ πασῶν τῶν ψυχικῶν ἡμῶν δυνάμεων βίωσις τοῦ περιεχομένου τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ («μέθεξις») τῆς μυστικῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, συμμετοχὴν εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν, ἅτινα ἀπέρρευσαν ἐκ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Κυρίου, καὶ οἰκείωσιν τῆς ζωοποιοῦ ἐνεργείας καὶ χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ὅθεν ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἄς ἐδρεπίσῃ ἐν μετανοίᾳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ἄς καταστήσῃ αὐτὴν φάτιν, ἐν τῇ ὁποία θὰ ἀνακλιθῇ ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς Σωτῆρ.

Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν ἐργασιῶν

τῆς Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως.

Ἡ λήξις τῶν ἐργασιῶν τῆς Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως ἐν Σαμπεζὺ τῆς Γενεύης ἐχαιροετίσθη ὑπὸ τοῦ Τύπου ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου ὡς ἀξιοσημείωτον γεγονός ἐν τῇ καθ' ὄλον Ἱστορίᾳ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

φερόμενον εἰς τὰς καινοφανεῖς καὶ πεπλανημένας δόξας τῶν ρωμαιοκαθολικῶν καὶ τῶν διαμαρτυρομένων. Τοιοῦτόν τι κείμενον θὰ ἦτο ὄντως χρήσιμον, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅμως ὅτι, εἴτε θὰ εἶχε τοῦτο τὴν μορφήν, τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντίαν δρου οἰκουμενικῆς Συνόδου, καταδικάζοντος συγκεκριμένας πλάνας, εἴτε ἔστω ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ θὰ περιεβάλλετο, ὡς ἐλέχθη, δι' οἰκουμενικοῦ κύρους, βεβαίως τροποποιούμενον, κείμενον ἐκ τῶν παλαιῶν ὁμολογιῶν κατακρίνον τὰς πλάνας ταύτας. Ἐν τῷ αὐτῷ ὅμως περιπτώσει ἢ διατύπωσιν καὶ τῶν τριῶν θεμάτων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται ἡ ὁμάς Γ' τοῦ κεφαλαίου I τοῦ καταλόγου καὶ ἰδίως τὸ γ' («σύνταξις καὶ ἐκδοσις...»), εἶναι τοῦλάχιστον ἄστοχος. Οὕτως δ' ἢ ἄλλως, αἱ πρακτικαὶ δυσκολίαι ἐν προκειμένῳ ἐπε-

κατὰ τὴν Διάσκεψιν ταύτην ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ἐνότητος καὶ ἀγάπης παρεμερίσθησαν διαφοραὶ ἢ καὶ ἀντιθέσεις ἀπόψεων καὶ ἐπῆλθε συμφωνία ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν πρακτικῶν κυρίως ζητημάτων, ἅτινα θὰ συζητηθοῦν κατὰ τὴν συγκληθησομένην μετὰ τινα ἔτη Μεγάλῃν Σύνοδον τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἀσφαλῶς ἡ προετοιμασία τῶν ἐπὶ μέρους Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν συζητηθησομένων θεμάτων ἀπαιτεῖ σύντονον προσπάθειαν καὶ προετοιμασίαν τοσοῦτω μᾶλλον ὅσω τινα ἐκ τῶν θεμάτων τούτων εἶναι τῷ ὄντι δυσχερῆ καὶ ἀπαιτοῦν καλὴν θέλησιν καὶ ἀντικειμενικὴν ἐξέτασιν ἐκ μέρους πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν πρὸς ἄρισιν τῶν τυχόν ὑπαρχουσῶν διαφοριῶν.

Ὅθεν γενικῆ εἶναι ἡ εὐχή, ὅπως τὸ Ἅγιον Πνεῦμα λαλήσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν κατευθυνόντων τὴν πορείαν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὀδηγήσῃ αὐτοὺς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν καὶ καταστήσῃ ταχέως δυνατὴν τὴν ἐν πνεύματι ἀληθείας, ἀγάπης καὶ ἐνότητος ἀπρόσκοπτον σύγκλησιν τῆς Μεγάλῃς Συνόδου, ἣτις, ὡς κατέστη σαφές ἐκ τῶν δημοσιευμάτων τοῦ παγκοσμίου Τύπου, ἀναμένεται μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὸ σύμπαντος τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἡ Πεντηκονταετηρὶς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Ὁ ἑορτασμός τῆς πεντηκονταετηριδος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὅστις συνεδράσθη καὶ μετ' ὀργανώσεως Ἐκθέσεως τῶν ἐκδόσεων αὐτῆς, ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐξαρθοῦν αἱ μεγάλαι ὑπηρεσίαι, τὰς ὁποίας ἔχει προσφέρει μέχρι τοῦδε τὸ Ἀνώτατον αὐτὸ Πνευματικὸν Ἰδρυμα τῆς χώρας εἰς πλείστους

σημάνθησαν ἀνωτέρω ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, ἰδίως ὑπὸ στοιχεῖον 4.

Ὡς πρὸς ἐνδεχομένην δ' ἐνστασιν, ὅτι τὴν «αἰωνόβιον καὶ ζῶσαν» παράδοσιν, περὶ ἧς ἀνωτέρω ὁ λόγος, ἀγνοεῖ ὁ λαὸς ἢ καὶ μέρος τοῦ κλήρου, ἀπαντῶμεν ὅτι ἡ τοιαύτη ἀγνοία δὲν σημαίνει ἔλλειψιν καθορισμοῦ, τὴν ὁποίαν θὰ θεραπεύσῃ νέα τις ὁμολογία, διότι καὶ αὕτη εἶναι πιθανὸν ὁμοίως νὰ ἀγνοηθῇ. Οὐτε ἐξ ἄλλου ἔργον Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς παραδόσεως ἢ Σύνοδος λαμβάνει ἐνδεχομένως μέτρα κανονικά, ἵνα ἐνεργηταί ἢ διδασκαλία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤ. ΓΑΛΙΤΗΣ

Κοσμητῶρ Θεολ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

τομείς, οἳοι εἶναι ἡ προβολὴ τῆς ἐλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν, ἡ διοργάνωσις ἀρχαίων καὶ ἐρευνητικῶν προγραμμάτων, ἡ ἐκδοσις ἀξιολόγων ἔργων, ἡ προβολὴ τῆς ἐλληνορθόδοξου παραδόσεως, ἡ ἐνθάρρυνσις καὶ βράβευσις ἀνωτέρων πνευματικῶν ἐκδηλώσεων κ.τ.λ.

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ ταύτῃ τὰ περιοδικὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ποικιλοτρόπως ἔχει ἀναγνωρισθῆ καὶ ἐπαινεθῆ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἐνθεν μὲν ἐξαιροῦν ἰδιαιτέρως τὸ ἔργον τῆς ἐν αὐτῇ («Τάξεως τῶν Ἠθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν»), ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔχουν διακριθῆ διαπρεπεῖς Ἀρχιεπίσκοποι Ἀθηνῶν καὶ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐτέρωθεν δὲ εὐχονται, ὅπως τὸ Ἴδρυμα τοῦτο συνεχίσῃ ἐσαεὶ τὴν ὁλοκλήρως ἐπὶ τὰ πρόσω βαίνουσαν ἀνοδικὴν πορείαν του, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Ἡ Πεντηκονταετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Ἐν συνεχείᾳ δέον νὰ ἐξαρθοῦν οἱ γενόμενοι ἐν Θεσσαλονικῇ λαμπροὶ ἐορτασμοὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει πενήντα ἐτῶν ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Τὸ Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον τῆς Συμπρωτεύουσας ἔσχε λαμπρὰν καὶ ὑποδειγματικὴν ἀνάπτυξιν ἐντὸς 50 ἐτῶν, ὡς εὐγλωττότατα ἀποδεικνύει ὁ ὑπὸ τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Φυσικομαθηματικῆς Σχολῆς αὐτοῦ κ. Β.Α. Κυριαζοπούλου ἐκδοθεὶς καλλιτεχνικώτατος τόμος ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ πενήντα χρόνια τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης 1926-1976».

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος Πανεπιστήμιον διεκρίθη διὰ τὴν ὀργανικὴν ἔνταξιν αὐτοῦ ἐν τῇ καθ' ὅλον πνευματικῇ παραδόσει τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ τὸ ὑγιὲς προοδευτικὸν αὐτοῦ πνεῦμα, διὰ τὴν ταχεῖαν ἀνάπτυξιν καὶ ὀλοκληρωσιν τῆς Πανεπιστημιονπόλεως καὶ τῶν ἐκτὸς αὐτῆς πανεπιστημιακῶν ἐγκαταστάσεων, διὰ τὰ μουσεῖα καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς συλλογὰς του, διὰ τὰς συλλογικὰς ἐκδηλώσεις τῆς φοιτητικῆς πρωτοβουλίας, διὰ τὴν φιλοφοιτητικὴν πρόνοιαν, διὰ τὴν — εἰς τινὰς τομείς πρωτοπορειᾶς — συμβολὴν εἰς τὴν ἐλληνικὴν καὶ διεθνῆ ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα. Ἰδιαιτέρως δέον ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης νὰ ἐξαρθῆ ἡ συμβολὴ τῆς κατὰ τὸ ἔτος 1942 ιδρυθείσης Θεολογικῆς Σχολῆς εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς καθ' ὅλον Ὀρθόδοξου Θεολογικῆς Ἐπιστήμης.

Ἡ («Ἐκκλησία») εὐχεται ὀλοφύχως, ὅπως τὸ Ἀριστοτέλειον Πανεπιστήμιον συνεχίσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν λαμπρὰν αὐτοῦ δραστηριότητα καὶ ἀκτινοβολίαν, συνδυάζον πάντοτε τὴν ὑγιᾶ προοδευτικὴν τάσιν μετὰ τῶν δεοντολογικῶν αἰτημάτων τῆς ἐλληνορθόδοξου παραδόσεως, ἥτις διατηρεῖται ζῶσα ἐν τῇ πόλει τοῦ ἁγ. Δημητρίου.

Χριστιανισμὸς καὶ Μαρξισμὸς.

Ἐσχάτως ἐδόθη εἰς τὸν παγκόσμιον Τύπον εὐρεία δημοσιότης τῶν ἀπόψεων τοῦ ἐν τῇ Λατινικῇ Ἀμερικῇ ποιητοῦ, ἐπαναστάτου καὶ κληρικοῦ Ἐρνέστο Καντελάς, ὅστις ἐσχάτως ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «Χρέος μας εἶναι νὰ ἀποδεχτοῦμε μιὰ νέα τάξη ἀνθρώπων, πὺν ὑπάρχουν στὶς χῶρες τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς — ἐννοῶ τοὺς Χριστιανομαρξιστὲς — πὺν πληθύνονται διαρκῶς καὶ νὰ διακηρύξουμε ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτα τὸ ἀσυμβίβαστο μεταξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ Μαρξισμοῦ».

Ἡ ἀποψὶς αὕτη τοῦ Καντελάς, ἥτις ὑποστηρίζεται σιγῶν ὑπὸ πολλῶν ὁπαδῶν τοῦ («Χριστιανικοῦ Σοσιαλισμοῦ»), θὰ ἠδύνατο νὰ γίνῃ δεκτὴ μόνον, ὅταν ὑπὸ τὸν Μαρξισμὸν νοηθῆ ἐν σοσιαλιστικὸν κοινωνικὸν σύστημα. Ἄλλ' ὅταν ὑπὸ τὸν Μαρξισμὸν νοητῆι ὁ ἐπὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ ὕλισμοῦ στηριζόμενος καὶ προπαγανδίζων τὴν ἀβέβαιαν ἱστορικὸς καὶ διαλεκτικὸς ὕλισμος ἢ ἐν ὀλοκληρωτικὸν καθεστῶς, ὅπερ ἐπιβάλλει τὸ μονοκομματικὸν κράτος καὶ τὰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ διαβατήρια, τότε οὐδεὶς λόγος εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ περὶ συμβιβασμοῦ μεταξὺ Χριστιανισμοῦ καὶ Μαρξισμοῦ. Ὁ συμβιβασμὸς εἶναι δυνατὸς μόνον ὅταν γίνῃται φιλοσοφικὴ καὶ κοσμοθεωρικῆ ἀπομαρξιστικοποίησις τοῦ μαρξισμοῦ, ὡς καὶ ἄλλοτε ἔχει σημειωθῆ ἐν τῇ στήλῃ ταύτῃ.

Ἐξαιρετὸν δεῖγμα.

Ὡς ἔχει ἐπισημανθῆ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης κατὰ τὸ παρελθόν, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν εἰς Γουδὶ ἔχει ἀνεγερθῆ δαπάναις τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Ὁρέστου Λουρίδου περίλαμπρος Ναὸς, ἀφιερωμένος εἰς μνήμην τῶν Ἀγίων Ἰωάννου Προδρομοῦ, Ἰωάννου Θεολόγου καὶ ἐνδόξου θαυματουργοῦ ἱερομάρτυρος Ἀντίπα, προστάτου τῶν Ἑλλήνων Ὀρθόδοξων Ὀδοντιάτρων.

Ὁ Ναὸς οὗτος, ὅστις ἀληθῶς ἀποτελεῖ κόσμημα τῶν Ἀθηνῶν, διακρινόμενος διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν του δομὴν καὶ τὴν λαμπρὰν εἰκονογράφησιν καὶ ψηφιδογράφησιν αὐτοῦ, λειτουργεῖ ἀνελλιπῶς καὶ — ὑπὸ τὴν συγκινητικὴν ἀγρυπνον ἐποπτεῖαν καὶ ἀνύστακτον παρακολούθησιν τοῦ ἀκαμάτου Κτίτορος αὐτοῦ κ. Λουρίδου — ἔχει καταστῆ θαλερὰ πνευματικὴ ἐστία ἐν τῇ πρωτεύουσῃ.

Ἐξαιρετὸν δεῖγμα τῆς συμβολῆς τοῦ Ναοῦ τούτου εἰς τὴν καθ' ὅλον πνευματικὴν ζωὴν τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἐνεργείαις τῶν διακονούντων ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τούτῳ καὶ τῇ συνδρομῇ τῶν ἐκκλησιαζομένων ἐν αὐτῷ ἐξησφαλίσθη ἡ ἀναγκαῖα ποσότης σίτου, ἀλεύρου καὶ οἴνου, ἵνα αὕτη ἀποσταλῆ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Οὐγκάντας διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας κατὰ τρόπον συνάδοντα πρὸς τὴν ἐλληνορθόδοξον παράδοσιν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος

— Συνήλθε την 18-11-76 ή Δ. Ίερά Σύνοδος εις έκτακτον Συνεδριαν, υπό την Προεδριαν του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Σεραφείμ και εξέτασε έκτενως τὸ θέμα τοῦ λεγομένου «Αὐτομάτου Διαζυγίου». Ἐν ἀρχῇ ἡ Συνοδική Ἐπιτροπή, ἡ ὁποία ἐπεσκέφθη, συνοδουομένη ὑπὸ τῶν κ. κ. Κωνσταντίνου Μουρατίδη, καθηγητοῦ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνῶν, Δημητρίου Σταμάτη, Δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, και Παναγιώτου Χριστινιάκη, Θεολόγου και Νομικοῦ, τὴν παρελθούσαν Τρίτην τὴν ἀρμοδιαν ἐπὶ τοῦ θέματος Κοινοβουλευτικὴν Ἐπιτροπὴν, ἀνέφερε τὰς διεξαχθείσας σχετικὰς συζητήσεις μεταξὺ αὐτῆς και τῆς Κοινοβουλευτικῆς Ἐπιτροπῆς. Ἡ Ίερά Σύνοδος ἀκούσασα τὰς Εἰσηγήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Σύρου κ. Δωροθέου, Γυθείου κ. Σωτηρίου και Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνου, μελῶν τῆς ὡς ἄνω Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, και διαπιστώσασα ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς μονομερῶς ἔχει διαφωτισθῆ ἢ και ἔλλειπῶς ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω σοβαρωτάτου θέματος, ἀπεφάσισεν πρὸς πλήρη και ἀντικειμενικὴν ἐνημέρωσιν νὰ προβῆ εἰς τὰς κάτωθι ἐνεργείας:

α) Τὸ Κήρυγμα τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς 21ης Νοεμβρίου εἰς ὅλους τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῆς Ἐπικρατείας νὰ ἀφιερωθῆ ἐπὶ τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ προβλήματος τοῦ Διαζυγίου.

β) Νὰ ἐκδοθῆ Ἐγκύκλιος τῆς Ἱεραῦς Συνόδου με θέμα τὸ λεγόμενον «Αὐτόματον Διαζύγιον», ἡ ὁποία θὰ ἀναγνωσθῆ εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱερούς Ναοὺς τῆς Ἐπικρατείας τὴν Κυριακὴν 28ην Νοεμβρίου.

γ) Νὰ ἐκδοθῆ ἔκτακτον τεῦχος τῆς «Φωνῆς Κυρίου», διαφωτίων τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν σχετικῶς πρὸς τὸ λεγόμενον «Αὐτόματον Διαζύγιον».

δ) Διὰ τῶν λοιπῶν μέσων ἐνημερώσεως ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸ Ποίμνιον αὐτῆς τὰς ἀπόψεις τῆς, ἐνημερώνουσα ἐπαρκῶς τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω Κοινωνικοῦ Προβλήματος.

ε) Ἐν τέλει δὲ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος νὰ συναντηθῆ με τὸν Ἐσχώτατον κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως ἐγκαίρως διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὰς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας και νὰ παρακαλέσῃ αὐτὸν νὰ δώσῃ ἐντολὴν νὰ ἀποσυρθῆ τὸ σχετικὸν Νομοσχέδιον. Ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀνωτέρω συναντήσεως ἡ Ἱερά Σύνοδος θὰ ἐξαρτήσῃ τὰς περαιτέρω ἐνεργείας τῆς, νὰ ἐπισκεφθῆ δηλαδὴ, ἐάν καταστῆ ἀναγκαῖον, τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως ἢ και νὰ συγκαλέσῃ εἰς ἔκτακτον Συνεδριαν τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ελλάδος με μοναδικὸν θέμα: «Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τοῦ λεγομένου «Αὐτομάτου Διαζυγίου».

Ίερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τὴν 23ην Ὀκτωβρίου 1976 τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν και πάσης Ελλάδος κ. κ. Σεραφείμ ἐπεσκέφθη ἔθιμοτυπικῶς ὁ Ἀρχηγὸς τῶν ἐνόπλων δυνάμεων Ἑλλάδος Στρατηγὸς κ. Ἱ. Ντάβος εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον.

—Τὴν 24ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσεν μνημόσυνον ἐν τῷ Ἱερῷ Καθεδρικῷ Ναῷ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κατὰ ξηρὰν, ἀέρα και θάλασσαν πεσόντων τοῦ Ἔθνους.

—Τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐκάλεσε ἐν τῷ Ἰδιωτέρῳ Αὐτοῦ Γραφείῳ τοῦ Ἀρχιε-

πισκοπικοῦ Μεγάρου τοὺς Διευθυντὰς τῶν διαφόρων γραφείων τῆς Ἱεραῦς Ἀρχιεπισκοπῆς και ἔσχεν μετ' αὐτῶν μακρὰν συνεργασίαν. Ἐδωσε δὲ τὰς καταλλήλους ἐντολὰς και ὁδηγίας διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινού.

—Τὴν 30ὴν τοῦ μηνὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθη ἔθιμοτυπικῶς ὁ Ἀρχηγὸς Στρατοῦ Ἀντιστρατήγος κ. Ἀγαμ. Γκράτσιος.

—Τὴν 8ην Νοεμβρίου 1976 ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν και πάσης Ελλάδος κ. κ. Σεραφείμ ἐπεσκέφθη ἔθιμοτυπικῶς τὸν Ἀρχηγὸν ἐνόπλων δυνάμεων Ἑλλάδος Στρατηγὸν κ. Ἱ. Ντάβον και τὸν Ἀρχηγὸν Στρατοῦ κ. Ἀγ. Γκράτσιον.

—Τὴν 29ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐδέχθη εἰς ἰδιαίτεραν συνεργασίαν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Φθιώτιδος κ. Δαμασκηνὸν και τὸν Δ/τὴν τοῦ Ν.Ι.Ε.Ε. κ. Παν. Παπαϊωάννου.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς ἐπὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας Ἐπιτροπῆς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου.

—Τέλος τὴν 3ην Δεκεμβρίου ἐ.ἔ. τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον ἐπεσκέφθησαν ὁ Σεβ. Μητροπ. Πατρῶν κ. Νικόδημος και ὁ Στρατηγὸς κ. Γεώργιος Μπάλλας.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ι. ΣΥΝΑΞΙΣ ΑΓ. ΟΡΟΥΣ

Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς Ἐπιτροπῆς Τύπου τῆς Ἱ. Κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τὸ ὁποῖον ἐξ ἐπόμεως πνευματικῆς διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἀμεσον δικαιοδοσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνήλθε προσφάτως εἰς Καρνὸς ἡ Ἱερά Διοικητικὴ Σύναξις και ἡ Ἐκτακτὸς Διπλή Ἱερά Σύναξις πρὸς μελέτην τῶν ἀπασχολούντων τὴν Μοναστικὴν Πολιτείαν θεμάτων. Κατ' αὐτὴν ἀπεφασίσθη ἡ πρόσληψις ἀρχαιολόγου-συμβούλου τῆς Ἱεραῦς Κοινότητος, εἰδικοῦ διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν κειμηλίων και ἄλλων θησαυρῶν αὐτῆς, ὠρίσθη δὲ Ἐπιτροπὴ διὰ τὴν σύνταξιν νέας «Κανονιστικῆς Διατάξεως» ρυθμιζούσης τὰ τῆς λειτουργίας τῆς «Ἀθωνιάδος Σχολῆς». Αὕτη ἠνομάσθη προσφάτως «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀκαδημία» και θὰ λειτουργῆ ἐφεξῆς ὡς Μέση Ἐκκλησιαστικὴ Σχολή, ἰσότιμος πρὸς τὰ Γυμνάσια και τὰ Λύκεια. Τὴν Ἱεράν Σύναξιν ἀπησχόλησεν ἐπίσης τὸ ζήτημα τῆς Μονῆς Ἐσφιγμένου, ἀπεφασίσθη δὲ ἡ ἀποστολὴ ἐπιστολῆς πρὸς τὴν μονήν, ἥτις ἀναφερομένη εἰς τὰς κατ' αὐτῆς προσφάτους και παλαιότερας κατηγορίας ἐκάλεε αὐτὴν νὰ ἀναλάβῃ τὰς εὐθύνas τῆς.

Εἰς ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὴν ρύθμισιν τοῦ τουριστικοῦ ρεύματος, ἡ Ἱ. Σύναξις, ἐμμένουσα εἰς προηγουμένας ἀποφάσεις αὐτῆς, ἀπεφάσισεν ὅπως διὰ μὲν τοὺς ὀρθοδόξους ἡ εἴσοδος εἶναι ἐλευθέρη περιοριζομένης ὁμως τῆς παραμονῆς των μέχρι μιᾶς ἑβδομάδος, διὰ δὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἀλλοδαποὺς ὅπως οὗτοι εἶναι ἐφωδιασμένοι με ἄδειαν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, ἔχουν ἀποδεδειγμένα θρησκευτικὰ και ἐπιστημονικὰ ἐνδιαφέροντα, ἡ δὲ παραμονὴ των εἶναι τετραήμερος. Ἀποφασίς ἐλήφθη ἐπίσης ὡς πρὸς τὴν διαφύλαξιν τοῦ ἀβάτου τοῦ Ὁρους ἀπὸ γυναικας. Τέλος ἀπεφασίσθη ἡ σύνταξις Ἐγκυκλίου Γράμματος, ὁμολογιακοῦ χαρακτήρος, ἐξηγουόντος τὴν μὴ συμμετοχὴν τοῦ Ὁρους εἰς τὰς ἐορτὰς τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας εἰς μνήμην τοῦ Ἁγίου Σεργίου ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι τοῦτο ἔλαβεν ἀπόφασιν ἀπάδουσαν πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους Κανόνας, ὅπως μεταδίδη τὰ Ὁρθόδοξα Ἱερά Μυστήρια εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Άπό πηγάς του Πατριαρχείου Άλεξανδρείας έγνωσθη, ότι ή Έξαρχία του Πατριαρχείου εις τήν Άμερικήν και τόν Καναδάν κατηργήθη, άρθεισών διά του τρόπου αυτού, «τών μέχρι τούδε παρεξηγήσεων, αίτινες και ήπειλησαν πρός στιγμήν τήν διασάλειψιν των άπ' αίωνων καλών σχέσεων των δύο Πατριαρχείων (Οίκουμενικού και Άλεξανδρείας)».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Άντιπροσωπεία τής έν Αυστραλία Άγγλικανικής Έκκλησίας μέ επί κεφαλής τόν Έπίσκοπον του Νιουκάστλ Γιάν Σεβιλ από 29ης Ιουνίου έως 1ης Ιουλίου τρέχοντος έτους έπεσκέφθη τόν Πατριάρχη Γερμανόν και τήν Όρθόδοξον Σερβικήν Έκκλησίαν. Κατά τήν παραμονήν της εις τήν Γιουγκοσλαβίαν ή Άντιπροσωπεία, συνοδευομένη και υπό του Πατριάρχου Γερμανού, έπεσκέφθη ώρισμένās ιστορικός Μονάς τής Σερβικής Έκκλησίας και ειχεν έπισήμους συνομιλίας μετά του Πατριάρχου Γερμανού και Μελών τής Έρεός Συνόδου.

Ό Πατριάρχης Γερμανός όμιλών κατά τό ύπ' αυτού παραπεθεν έπίσημον γεύμα πρός τιμήν τής Άντιπροσωπείας υπεγράμμισε τήν μακράν παράδοσιν «τών φιλικών δεσμών μεταξύ τής Σερβικής Έκκλησίας και τής Άγγλικανικής Κοινότητος, οι όποιοι έμειναν άδιατάρακτοι κατά τήν διάρκειαν τής ιστορίας». Ό Πατριάρχης έτόνισεν ιδιαιτέρως περαιτέρω εις τήν πρόποσιν του τά όσα έπραξαν οι Άγγλικανοί κατά τόν Α' Παγκόσμιον πόλεμον ύπέρ των Σέρβων, ίδρύσαντες ειδικόν τμήμα διδασκαλίας τής Όρθοδόξου Θεολογίας, και τυπώσαντες σειράν Λειτουργικών βιβλίων εις τήν Άγγλίαν διά τας ανάγκας των Σέρβων Ιερέων και γενικώς τής Σερβικής Έκκλησίας.

Τήν 16ην Ιουλίου τρέχοντος έτους άπεβίωσεν έν Βελιγραδίω εις ηλικίαν 69 έτών ό Καθηγητής τής Έρμηνείας τής Παλαιάς Διαθήκης των Έβραϊκών τής Θεολογικής Σχολής του Βελιγραδίου Πρωτοδιάκονος Milos Erdeljan εις έκ των πλέον διαπρεπών Καθηγητών τής Σχολής, διδάξας εις αύτήν επί 40 έτη.

Υπό τήν ύψηλήν προστασίαν του Έλληνομαθούς Έπισκόπου Ζίτσης Βασιλείου από 4-10 Ιουλίου τρέχοντος έτους, εις τό Ζλάτιμπορ, τής Έπαρχίας Ζίτσης, έλαβε χώραν σύσκεψιν εκπροσώπων των Ήνωμένων Βιβλικών Έταιρειών και των μεταφραστών τής Βίβλου, εις τήν όποιάν εξητάσθησαν θέματα σχετικά μέ τόν τρόπον τής μεταφράσεως τής Βίβλου, κατά τήν σημερινήν εποχήν εις τήν σύγχρονον γλώσσαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Εις συνέντευξιν δοθεΐσαν πρό τινος εις αντιπροσώπους του τύπου ό Πατριάρχης Ποιμήν άπαντών εις έρώτησιν περί των όμοιβαίων σχέσεων Έκκλησίας και Κράτους εις τήν ΕΣΣΔ ειπε τά εξής:

«Η θέσις τής Έκκλησίας εις τό Κράτος μας καθορίζεται διά του Διατάγματος τής Σοβιετικής Κυβερνήσεως τής 23ης Ιανουαρίου 1918, «Περί χωρισμού Έκκλησίας από του Κράτους και του Σχολείου από τής Έκκλησίας». Διά τής άποφάσεως αύτης εξασφαλίζεται ή έλευθερά δράσις τής Όρθοδόξου Ρωσικής Έκκλησίας, καθώς και όλων των λοιπών Έκκλησιών και θρησκευτικών κοινοτήτων εις τήν ΕΣΣΔ.

Τήν έλευθερίαν τής πίστεως έγγυάται ό βασικός νόμος — τό Σύνταγμα τής ΕΣΣΔ. Όλοι αι θρησκευτικοί κοινότητες, και από τής άπόψεως αύτης και ή Όρθόδοξος Ρωσική Έκ-

κλησία, είναι ίσαι ένώπιον του Κράτους, και έκάστη έχει αυτοδιοίκησιν.

Εις τήν ΕΣΣΔ δέν υπάρχουν στοιχεία και στατιστικά του πληθυσμού αναλόγως τής πίστεως και τής θρησκείας εις ήν άνήκουν...

Οί θρησκευόμενοι όλων των θρησκειών, καθώς και ό κληρος, μετέχουν ένεργώς τής πολιτικής, οικονομικής και πολιτιστικής ζωής τής χώρας».

Η Ή. Σύνοδος τής Ρωσικής Έκκλησίας, κατά τήν συνεδρίαν αύτης τής 19ης Ιουλίου, άπεφάσισε κατόπιν εισηγήσεως του Μητροπολίτου Τούλας Ιουβενάλιου, Προϊσταμένου τής επί των Έξωτερικών ύποθέσεων ύπηρεσίας του Πατριαρχείου, να διορίση τρίτον εκπρόσωπον του Πατριαρχείου Μόσχας επί των σχέσεων αυτού μέ τό Έξωτερικόν, τόν Σεβ. Έπίσκοπον Σαράσκ Ιώβ. Ό Σεβ. Ιώβ προϊστατο μέχρι τούδε τής εις τήν κανονικήν δικαιοδοσίαν του Πατριαρχείου Μόσχας ύπαγομένην ρωσο-όρθοδόξου Κοινότητος του Καναδά.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Αι Όρθόδοξοι θεολογικοί Σχολαι τής Ρουμανίας ένισχύθησαν προσφάτως διά του διορισμού 11 νέων Καθηγητών και έπιστημονικών βοηθών. Ειδικώτερον, εις τό Θεολογικόν Ίνστιτούτον Βουκουρεστίου διωρίσθησαν 4 κληρικοί και 3 λαϊκοί μέλλοντες να διδάξουν Μουσικολογίαν, Βιβλικās έπιστήμας, Συστηματικήν και Πρακτικήν θεολογίαν και Ποιμαντικήν. Εις τό Ίνστιτούτον του Σιμπίου, άφ' έτέρου, 1 Ιερεύς, 1 διάκονος και 2 λαϊκοί βοηθοί πρόκειται να διδάξουν Ιστορίαν, Έρμηνείαν τής Καινης Διαθήκης και Πρακτικήν Θεολογίαν. Τέλος, τό Θεολογικόν Σεμινάριον του Καρανσεμπετς άπέκτησε νέον διευθυντήν εις τό πρόσωπον του Καθηγητού π. Κορηλιου Ντοριν Γακότα, τό δε Σεμινάριον του Κουρτέα ντε Άργκες, τό όποιον καταρτίζει διά τό Ιερατικόν λειτουργημα προχωρημένης ηλικίας σπουδαστάς, τόν Άρχιμανδρίτην Καισάριον Γεωργέσκου.

— Συνέδριον περί Όρθοδοξίας εις τό Βέλγιον.

Μεταξύ 30ης Οκτωβρίου και 1ης Νοεμβρίου 1976 ή Όρθόδοξος Άδελφότης Βελγίου ώργάνωσε εις Νατουά (μεταξύ Ναμυρ και Σινε) συνέδριον περί τό γενικόν θέμα: «Η θέσις του Όρθοδόξου χριστιανού εις τόν σημερινόν Κόσμον».

— Συμφωνία Άγγλικανών και Όρθοδόξων ως πρός τήν διαγραφήν του filioque από τό Σύμβολον τής Πίστεως.

Εις τήν θεολογικήν Άκαδημίαν του Ζαγόσκ (Μόσχα) συνήλθε μεταξύ 26 Ιουλίου και 9 Αυγούστου 1976 ή Β' Όλομέλεια τής έπισήμου μικτής Έπιτροπής Διαλόγου μεταξύ Όρθοδόξων και Άγγλικανών.

Ός τό σπουδαιότερον πόρισμα του διεξαχθέντος διαλόγου τό κοινόν Άνακοινώθεν έξαιρεί τήν δήλωσιν των Άγγλικανών, ότι «συμφωνούν ότι ή άμφισβητουμένη προσθήκη «και έκ του υίου» (filioque), άνεξαρτήτως των ύπέρ ή κατ' αύτης έπιχειρημάτων από δογματικής έπόψεως, δέν άνήκει εις τό Σύμβολον πίστεως τής Νικαίας». Η Δήλωσις αύτη έχαιρετίσθη έκ μέρους των Όρθοδόξων ως «θετική βάση διά περαιτέρω θετικής συνομιλίας». Υπενθυμίζεται, σχετικώς, ότι ήδη κατά τήν Β' Διάσκεψιν τής Βόννης του 1875 μεταξύ Όρθοδόξων, Άγγλικανών και Παλαιοκαθολικών ειχεν άποφασισθή να διαγραφή ή προσθήκη «και έκ του υίου» έκ του Συμβόλου τής πίστεως ως άντικανονικώς εισαχθείσα εις αυτό και, από δογματικής έπόψεως, παρεξηγήσιμος. Κατόπιν τούτου εις όλας τας παλαιοκαθολικās λειτουργίας τό filioque έχει

άπαλειφθή, τὸ αὐτὸ δὲ συνέβη καὶ εἰς τὴν νέαν λειτουργίαν τῆς ἀμερικανικῆς ἐπισκοποκαλιανῆς Ἐκκλησίας. Μία ἔκθεσις ἐπιτροπῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας προτείνει τὸ αὐτὸ καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀγγλικανικὴν λειτουργίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐν τῷ πλαίσιῳ τῶν Γαλλο-βουλγαρικῶν πολιτιστικῶν σχέσεων ὀργανώθη εἰς Παρίσιους ἔκθεσις βουλγαρικῶν εἰκόνων. 214 ἔργα ζωγραφικῆς τοῦ 9-12 αἰῶνος, ἐξαιρετικῆς τέχνης καὶ ἀξίας, ὡς τονίζεται, «μαρτυροῦν περὶ τῆς σημασίας τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἄλλοτε καὶ νῦν ρόλου τῆς εἰς τὴν πολιτιστικὴν ἱστορίαν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Τσεχοσλοβακίας ἔχει 4 Ἐπαρχίας (Πράγα, Ὀλομούκ, Πρέσοβ καὶ Μιχαήλωβ) μὲ 134 ἱερεῖς καὶ 189.000 πιστοὺς. Ἀπὸ τοῦ 1951 ἔχει καὶ ἱερατικὴν Σχολὴν εἰς Πρέσοβ, ἡ ὁποία ἐκδίδει Ἐπετηρίδα. Τὰ δύο μηνιαῖα περιοδικὰ τῆς τυπώνονται εἰς τὴν τσεχικὴν, ρωσικὴν καὶ οὐκρανικὴν γλῶσσαν.

Ἱερά Μητρόπολις Γαλλίας

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γαλλίας κ. Μελέτιος τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου εἰς τὸν ἐν Παρίσιους Ρωσικὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νέφσκυ ἔλαβε μέρος εἰς τὴν κηδείαν τοῦ ἀειμνήστου Ἀντιβασιλέως τῆς Γιουγκοσλαβίας Παύλου, Συζύγου τῆς Πριγκιπίσσης Ὀλγας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν 29ην ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Σχολικοῦ Ἔτους ἐτέλεσεν Ἁγιασμὸν εἰς τὸ Οἰκοτροφεῖον τῆς Μητροπόλεως εἰς Σατεναί-Μαλαμπρύ, παρουσία τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σασίμων κ. Ἱερεμίου, τῶν Διδασκάλων, τῶν μαθητῶν, τοῦ προσωπικοῦ καὶ τοῦ Ἀρχιτέκτονος τοῦ Ἰδρύματος κ. Γρηγορίου Νομίδη καὶ πολλῶν ἄλλων προσώπων.

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον μετέβη ἐκτάκτως εἰς Ἀθήνας πρὸς ρύθμισιν σοβαρῶν ἐκπαιδευτικῶν καὶ ἄλλων θεμάτων τῆς Μητροπόλεως του. Ἐκεῖ παρέμεινεν ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας, ἐπεσκέφη διαφόρους Ὑπουργοὺς καὶ ἄλλους παράγοντας, ἠδυνήθη δὲ ἐπιτυχῶς νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις τῆς Μητροπόλεως. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Παρίσιους συνεργάσθη μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σασίμων κ. Ἱερεμίου καὶ τῶν Ἱερέων του.

Τὴν 9ην Ὀκτωβρίου συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Σασίμων κ. Ἱερεμίου μετέβη εἰς τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων καὶ ἐκεῖ παρευρέθη ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ τε Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς ἐν Γαλλίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ Ἐπισκόπου κ. Ζώρζ Ζίλσων, Βοηθοῦ τοῦ Καθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Παρισίων, Καρδινάλιου κ. Φρανσουά Μαρτύ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνει θερμὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον, ὅπως ἔλθῃ ἀρωγὸς εἰς τὸν ἐξοπλισμὸν τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Κέντρου διὰ τῆς ἀποστολῆς παντὸς εἶδους συγγράμματος ἀναφερομένου εἰς τὴν Θεολογίαν καὶ γενικώτερον εἰς τὸ ἀντικείμενον μελέτης πασῶν τῶν θεωρητικῶν ἐπιστημῶν.

Διεύθυνσις: Διορθόδοξον Κέντρον Ἐκκλησίας Ἑλλάδος

Ἰασιῶν 1 Ἀθῆναι (τ. τ. 140).

Ο Π. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΕΦ

(10 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του)

Τὴν Κυριακὴν, 4ην Δεκεμβρίου τοῦ 1966, ἐκοιμήθη ὁ καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ἐκκλησιολογίας, Πρωτοπρεσβύτερος Νικόλαος Ἀθανάσιεφ.

Ὁ Νικόλαος Νικολάγιεβιτς Ἀθανάσιεφ ἐγεννήθη τὴν 4ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1893 εἰς τὴν Ὀδησσόν. Τὸ 1912 εἰσήχθη εἰς τὴν Ἱατρικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Νοβοροσί-σκι καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐνεγράφη εἰς τὴν Φυσικομαθηματικὴν Σχολὴν τοῦ ἴδιου Πανεπιστημίου, τὸ 1915 δὲ παρηκολούθησε μαθήματα εἰς τὴν στρατιωτικὴν Σχολὴν Σεργιέβσκογιε.

Μετὰ ἀπὸ ὀκτῶ ἐτη σπουδῶν, τὸ 1920, ἔφυγε διὰ τῆς Σεβαστουπόλεως μὲ τὸν λευκὸν στρατὸν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Γιουγκοσλαβίαν, ὅπου ἐνεγράφη εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Βελιγραδίου καὶ παρηκολούθησεν μαθήματα ἐπὶ μίαν πενταετίαν.

Τὸ 1925 διορίζεται καθηγητὴς τῶν θρησκευτικῶν εἰς γυμνάσιον τῶν Σκοπίων καὶ τέσσαρα ἔτη βραδύτερον λαμβάνει ὑποτροφίαν ἀπὸ τὸ Ρωσικὸν Ἰνστιτούτον ἐρευνῶν τοῦ Βελιγραδίου δι' εἰδικὰς ἐρεῦνας.

Τὸ 1930 ἐκλήθη ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξον Θεολογικὸν Ἰνστιτούτον τῶν Παρισίων «Ὁ Ἅγιος Σέργιος», διὰ νὰ διδάξῃ τὸ μάθημα τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου. Ἐπὶ μίαν δεκαετίαν ἐδίδαξε παράλληλα μὲ τὸ Κανονικὸν Δίκαιον καὶ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Τὴν 8ην Ἰανουαρίου ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καὶ ἐπὶ μίαν πενταετίαν προσέφερεν τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ρωσικὴν ἐκκλησίαν τῆς Τυνησίας.

Τὸ 1947 ἐπιστρέφει εἰς Παρίσιους, ὅπου ἀναλαμβάνει ἐκ νέου τὸ μάθημα τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τρία δὲ ἔτη βραδύτερον, τὴν 2αν Ἰουλίου τοῦ 1950, λαμβάνει τὸν τίτλον τοῦ διδάκτορος τῆς Θεολογίας μὲ θέμα «Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Τὸ 1961, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ρώσου ἱστορικοῦ Α. Β. Καρτασσώφ, ἀναλαμβάνει καὶ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, εἰδικώτερον ὅμως τῆς περιόδου τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων.

Ὁ π. Νικόλαος Ἀθανάσιεφ, ἔλαβε μέρος εἰς πολλὰ Θεολογικὰ καὶ Χριστιανοφιλοσοφικὰ συνέδρια καὶ ἐξέπροσώπησε τὸ Ἰνστιτούτον εἰς ἐπίσημους ἀποστολὰς. Ἀκόμη συμμετέσχε καὶ εἰς τὴν 4ην περίοδον τῆς δευτέρας συνόδου τοῦ Βατικανοῦ.

Ὁ θάνατός του ἄφησε μέγα κενὸν διὰ τὸν Χριστιανικὸν κόσμον ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τοῦ Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου. Διότι ὁ π. Νικόλαος ἦτο καθηγητὴς μὲ πολὺπλευρον μόρφωσιν, συγγραφικὴν δραστηριότητα καὶ ἀκραιφνῆ Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν. Κατέλιπε πλείστα ὄσα ἱστορικὰ, κανονικὰ καὶ Θεολογικὰ συγγράμματα.

Τὸ σπουδαιότερον ἔργον του, μὲ τίτλον «Δεῖπνον Κυρίου» εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσεν τὸ βῆθρον τῆς ἐκκλησιολογίας τῆς Θ. εὐχαριστίας, ἡ ἰδέα τοῦ ὁποίου βραδύτερον διεδόθη εἰς τὰς νέας Θεολογικὰς γενεὰς καὶ διηγείρε τὰ πλέον ζωντανὰ ἐνδιαφέροντα εἰς τοὺς Ρωμαιοκαθολικοὺς Θεολόγους.

Εἰς τὴν μνήμην μας ὁ π. Νικόλαος Ἀθανάσιεφ εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ ιδεώδους ἱερέως καὶ διδασκάλου.

Ὁ Θεὸς εἴθε νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ἁγίαν ψυχὴν του.

Πρωτοπρεσβύτερος Ἡλίας Τσιβίκης
μαθητὴς του

Σχολάρχης Ἱεροδιδασκαλείου Βελλᾶς

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Ἀρχιμ. Γεωργίου Ἰ. Δημοπούλου, Δικαιοσύνην μάθετε. Ἀδελφότης Θεολόγων «Ὁ Σωτήρ». Ἀθήναι — Μάρτιος 1976 σ. 208 (μικροῦ σχήματος).

Ἔργον κατ' ἐξοχὴν διδακτικὸν καὶ ψυχοφελές, μάλιστα κατὰ τὴν ἤν διανύμεν περίοδον κοινωνικῶν ἀναταραχῶν. Τρία ἐπὶ μέρους κύρια θέματα πραγματεύεται ὁ εὐσεβὴς κληρικὸς: Α'. Τοὺς δικαστάς, Β'. Τοὺς στρατιωτικούς καὶ τὰ Σώματα ἀσφαλείας καὶ Γ'. τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους. Τὸ ἐργίδιον δύναται δι' ἐκάστην κατηγορίαν ν' ἀποτελέσῃ ὀδοιπορικὸν καθηκοντολογίας καὶ ἀρετολογίας. Ἄρισται ὑποδείξεις καὶ μετὰ σεμνότητος διατετυπωμένοι ὑποθήκαι, ἀποτελοῦν γνωρίσματα τοῦ πνευματοφόρου συγγραφέως, ἐμπνεομένου ὑπὸ ζήλου θεοφοβουμένου πνευματικοῦ πατρὸς, ποθοῦντος ἀληθῶς τὴν οἰκοδομὴν καὶ ὠφέλειαν οὐ μόνον τῶν πρὸς οὓς ἀπευθύνεται, ἀλλὰ καὶ παντὸς εὐδιαθέτου ἀναγνώστου.

— Ἀθηναγόρου Κοκκινάκη, Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καὶ Μ. Βρετανίας, Τὸ τέλος καὶ ἡ μορφή τοῦ Ἀντιχρίστου. Προφητικοὶ Ὁραματισμοὶ τοῦ Βλαδιμήρου Σολόβιοβ. Λονδῖνον 1976 σ. 70 (μικροῦ σχήματος).

Τὸ ἐργίδιον ἀφιερῶται τῷ Σεβ. Μητροπολίτῃ Χαλκηδόνος κ. Μελίτωνι. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Ἀθηναγόρας εἶναι δόκιμος Θεολόγος καὶ ἄριστος συντάκτης ἐπικαιρῶν μελετῶν, θεολογικοῦ, ἐκκλησιαστικοῦ, κοινωνικοῦ κ.ἄ. περιεχομένου. Ἄρθρα του ἀξιολογώτατα δημοσιεύονται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένῳ Περιοδικῷ ἐν Λονδίνῳ, ἀποστέλλονται δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς. Ἀλλ' ἀρχὴ παντὸς Περιοδικοῦ καὶ κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας εἶναι, ὅπως μὴ δημοσιεύονται ἄρθρα ἐξ ἀνατυπώσεως, ἀλλαχθῶ ἰδόντα τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Τοῦτο γνωρίζει καὶ ὁ Σεβασμιώτατος, ὥστε νὰ παρέλκη περαιτέρω αἰτιολόγησις ἀπὸ μέρους ἡμῶν διὰ τὴν μὴ δημοσίευσιν τῶν ἄρθρων του.

Τὸ ἀνά χειρὰς ἐργίδιον εἶναι οὐ μόνον ἐπικαιρὸν, ἀλλὰ καὶ λίαν εὐπρόσδεκτον καὶ τὰ μάλιστα ὠφέλιμον καὶ μεστὸν νοημάτων. Ἐν τῷ Προλόγῳ ὁ Σεβ. ἐξηγεῖ τὴν ἀπόφασίν του διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ ἔρ-

γου. Εἰς τὸ ἔργον τοῦ Βλαδιμήρου Σολόβιοβ ἀνεῦρε ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα δυνάμενα νὰ κριθοῦν προφητικὰ πλησιάζοντα καταστάσεις καὶ κινήσεις τῆς ἐποχῆς μας», διὰ τοῦτο καὶ ἀπεφάσισε νὰ προσφέρῃ μετάφρασιν τῆς «Βραχείας Ἱστορίας τοῦ Ἀντιχρίστου» τοῦ Σολόβιοβ, τοῦ πράγματι μεγάλου φιλοσόφου, θεολόγου καὶ κοινωνιολόγου ὀρθοδόξου Ῥώσσοῦ συγγραφέως. Τὴν μετάφρασίν του συνέταξεν ὁ Σεβ. ἐκ τῆς εἰς τὴν ἀγγλικὴν ἀποδόσεως τοῦ ἔργου ὑπὸ τῆς Ναταλίας Puddington. Παρώθησιν πρὸς τοῦτο ἔλαβεν ὁ Σεβ. ἐκ τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸν Σολόβιοβ ὑπὸ τοῦ Σολζενίτσιν ἐν Στοκχόλμῃ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπιδόσεως εἰς αὐτὸν τοῦ Βραβείου Νόμπελ διὰ τὸ συγγραφικὸν του ἔργον. Τὸ ἐργίδιον, διὰ τῆς ὠραίας καὶ λίαν ἐπιτυχῆς μεταφραστικῆς ἀποδόσεως τοῦ Σεβ. εἶναι ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς διὰ τὰ ὑψηλὰ νοήματα, ἅτινα ἐκφράζει ὁ μέγας Ῥώσσοσ στοχαστῆς καὶ ἀποκαλυπτικὸς διανοητῆς. Ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ εὐφραίνει, προβληματίζει καὶ διδάσκει.

Κ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου

Λαβόντες ὑπ' ὄψει τὸ ὑπ' ἀριθ. 1398/73 Ν.Δ. «περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων κλπ.», καλοῦμεν τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλωσι πάντα τὰ ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱ. Ναῶν Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα δικαιολογητικὰ πρὸς κατάληψιν τῶν θέσεων Ἱεροδιακόνων τῶν κάτωθι ἐνοριακῶν Ἱ. Ναῶν, προκειμένου μετὰ ταῦτα νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀναγκήρουξιν τῶν ὑποψηφίων: 1) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ν. Ζίχνης, 2) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀλιστράτης, 3) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ταξιάρχων Ροδολίβου, 4) Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Παρασκευῆς Πρώτης, 5) Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος Γαζάρου καὶ 6) Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Κ. Νευροκοπίου.

Ἐν Ν. Ζίχνη τῇ 18ῃ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ κάτωθι Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλωσιν ἡμῖν σχετικὴν ἀίτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων

δικαιολογητικών, ίνα προβώμεν εις την ανάκληρξιν τοῦ ὑποψηφίου τῆς ἐν λόγῳ κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως:
Λόφου-Καλυβίτη.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 20ῇ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Στερουμένης τῆς ἐνορίας Ζαροίχλης τακτικοῦ Ἐφημερίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθροῦ 48 τοῦ ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200 «Περὶ Ἱ. Ναῶν καὶ Ἐφημερίων» προβλεπόμενα πιστοποιητικά, καθ' ὅσον μετὰ ταῦτα θέλομεν προβῆ εἰς τὴν ἀνάκληρξιν τῶν ὑποψηφίων.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 2α Δεκεμβρίου 1976

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν

Προκειμένου νὰ προβώμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς Διακονικῆς θέσεως τῆς Ἐνορίας Ζωοδόχου Πηγῆς Τρικάλων, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, συμφώνως πρὸς τὰς κειμένας νομικὰς διατάξεις, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Τρικάλαις τῇ 20ῇ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν ΣΤΕΦΑΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας

Προκειμένου νὰ προβώμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς κενῆς Τρίτης θέσεως Ἱεροκλήρουκας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς εἴκοσι (20) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν δικαιολογητικῶν πρὸς κατάληψιν τῆς θέσεως.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 24ῃ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει: 1) Τὸ ἀρθρον 33 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ι.Σ. «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ 2) τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/1976 «Περὶ τρόπου πλήρωσεως ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα καὶ κανονικὰ προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κάτωθι κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά: 1) Ἱ. Ν. Ἀγίου Ἀθανασίου Μικρολίμνης, 2) Ἀγίου Γεωργίου Πλατέος, 3) Ἀγίου Γερμανοῦ Πρεσπῶν, 4) Ἀγίου Γεωργίου Βεύης, 5) Ἀγίου Δημητρίου Ἄνω Γραμματικοῦ, 6) Ἀγίου Νικολάου Κάτω Ὑδροσύης, 7) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀτραποῦ, 8) Κοιμήσεως Θεοτόκου Ψαράδων, 10) Ἀγίου Ματθαίου Πετρελῶνος καὶ 11) Ἀγίων Κων/νου καὶ Ἐλένης Ἀμυνταίου (Β' θέσις).

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 26ῃ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει: 1) Τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 1398/1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων...», 2) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 94/1973 πράξιν ἡμῶν περὶ κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων διακόνων εἰς Ἱενοριακοὺς Ναοὺς τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Μητροπόλεως καὶ 3) τὸ ἀρθρον 33 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Δ.Ι.Σ. «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα νὰ καταλάβωσι τὰς κάτωθι κενὰς θέσεις Διακόνων, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσι τὰ προβλεπόμενα δικαιολογητικά: 1) Ἱ. Ν. Ἀγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης, 2) Ἀγ. Γεωργίου Φλωρίνης, 3) Ἀγ. Νικολάου Φλωρίνης, 4) Ἀγ. Παρασκευῆς Φλωρίνης, 5) Ἀγ. Τριάδος Πτολεμαίδος, 6) Ἀγ. Ἰωάννου Πτολεμαίδος, 7) Ἀγ. Στεφάνου Πτολεμαίδος, 8) Ἀγ. Βασιλείου Φιλώτα καὶ 9) Ἀγ. Γερμανοῦ Πρεσπῶν.

Ἐν Φλωρίνῃ τῇ 27ῃ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἑορδαίας ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἀργολίδος

Λαβόντες ὑπ' ὄψει: 1) Τὸ ὑπ' ἀριθμ. 1398/1973 Ν. Διατάγμα «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων διακόνων παρὰ τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν καὶ ταῖς Ἱεραῖς Μητροπόλεσι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», 2) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 720/1-8-73 ἀπόφασιν ἡμῶν, περὶ κατανομῆς τῶν ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς Ναοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱεραῆς Μητροπόλεως καὶ 3) τὸ ἀρθρον 36 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων» καὶ προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὰς κάτωθι κενὰς Διακονικὰς θέσεις τῶν ἐνοριακῶν Ἱ. Ναῶν, 1) Ἀγίου Γεωργίου Ναυπλίου, 2) Ἀγίου Πέτρου Ἀργους, 3) Κοιμ. Θεοτόκου Ἀργους, 4) Τιμ. Προδρόμου Ἀργους καὶ 5) Ἀγίου Νικολάου Ἀργους, προσκαλοῦμεν πάντας τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ ἔχοντας τὰ Κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας εἰς τὸ Δελτίον «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν προβλεπόμενων δικαιολογητικῶν.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 27ῃ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Ἀργολίδος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Μαντινείας καὶ Κυνουρίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 33 παράγρ. 2 καὶ 3 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προτιθέμενοι νὰ προβώμεν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς Ἐφημεριακῆς θέσεως Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Πέρα Μελάνων Κυνουρίας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρουσίας προκηρῶσεως ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν νενομισμένων πιστοποιητικῶν, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Τριπόλει τῇ 29ῃ Νοεμβρίου 1976

† Ὁ Μαντινείας καὶ Κυνουρίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρων 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καὶ προκειμένου νὰ προβώμεν εἰς τὴν ἀνάκληρξιν ὑποψηφίων τῶν κενῶν ὀργανικῶν ἐφημεριακῶν θέσεων 1) Βρυονίης, 2) Μαρμαρίνης Ἀγιάς, 3) Μουρσιῶν καὶ Κοκκίνας, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα

προσόντα, όπως, εντός μηνός από της δημοσίευσής της παρούσης εις τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Βόλῳ τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1976

† Ὁ Δημητριάδης ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλωπίας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἑνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν) καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/1976 (Περὶ τρόπου πληρώσεως ἐφημεριακῶν τινῶν θέσεων καὶ συστάσεως Ἐιδικῶν Σχολῶν Ἱερατικῆς Μορφώσεως), προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πληρῶσιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων τῶν Ἱερῶν Ναῶν: 1) Ἁγίου Νικολάου Ἁγίας Φωτεινῆς, 2) Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀρχοντικοῦ, 3) Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος Ἀσβεσταρείου, 4) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βαλτοχωρίου, 5) Ἁγίου Δημητρίου Κερασεῶν, 6) Ἁγίου Ἀνδρέου Λάκκας, 7) Ἁγίου Ἀλεξίου Λειβαδίτης, 8) Ζωοδόχου Πηγῆς Μοναστηρακίου, 9) Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Νέας Ζωῆς, 10) Κοιμήσεως Θεοτόκου Νεοχωρίου, 11) Γεννήσεως Θεοτόκου Πλαγιαρίου, 12) Ἁγίου Δημητρίου Προμάχων, 13) Ἁγίου Γεωργίου Σωσάνδρας καὶ 14) Ἁγίου Γεωργίου Σαμαρίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ της δημοσίευσής της παρούσης προκηρύξεως ἐν τῷ Δελτίῳ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Ἐδέσῃ τῇ 1ῃ Δεκεμβρίου 1976

† Ὁ Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλωπίας ΚΑΛΑΙΝΙΚΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Γρεβενῶν

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 346/1976, τὴν ὑπ' ἀριθ. 3145/26-6-76 ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ ἄρθρα 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ καὶ προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς κατάληψιν τῶν κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων: 1) Ἁγίου Ἀθανασίου Ἀγάπης, 2) Ἁγίου Ἀθανασίου Ἐλάτου, 3) Ἁγίου Ἀθανασίου Κυδωνιῶν, 4) Ἁγίου Ἀθανασίου Ταξιάρχου, 5) Ἁγίου Γεωργίου Δοξαρᾶ, 6) Ἁγίου Γεωργίου Ἐλευθεροχωρίου, 7) Ἁγίου Γεωργίου Νέας Τραπεζοῦντος, 8) Ἁγίου Γεωργίου Κατάκαλης, 9) Ἁγίου Δημητρίου Ἀγαλλιάων, 10) Ἁγίου Δημητρίου Βάρης, 11) Ἁγίου Δημητρίου Προσβόρου, 12) Ἁγίου Δημητρίου Μαυραναίων,

13) Ἁγίου Δημητρίου Μεγάρου, 14) Ἁγίου Δημητρίου Κοκκινιάς, 15) Ἁγίου Δημητρίου Διπόρου, 16) Ἁγίων Θεοδώρων Ἁγίων Θεοδώρων, 17) Ἁγίων Θεοδώρων Μαυρονόρους, 18) Κοιμ. Θεοτόκου Τρικκοιᾶς, 19) Κοιμ. Θεοτόκου Ροδιάς, 20) Κοιμ. Θεοτόκου Δαφνεοῦ, 21) Κοιμ. Θεοτόκου Πηγαδίτης, 22) Ἁγίου Κων/νου Φιλιππαιῶν, 23) Ἁγίου Νικολάου Καλλιθέας, 24) Ἁγίου Νικολάου Παλιουριάς, 25) Ἁγίου Νικολάου Σαρακίνας, 26) Ἁγίου Νικολάου Κοσματίου, 27) Ἁγίου Νικολάου Φελλίου, 28) Ἁγίας Παρασκευῆς Μικροῦ Σειρηνίου, 29) Ἁγίας Παρασκευῆς Ποντινῆς, 30) Ἁγίου Παντελεήμονος Ἀλατοπέτρας, 31) Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Πόρου, 32) Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Λόχμης, 33) Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Ἐλευθέρου Προσφύγων, 34) Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Ζιάκα καὶ 35) Παμμεγ. Ταξιαρχῶν Χρωμίου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Νόμων ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνός ἀπὸ της δημοσίευσής της παρούσης εις τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλωσιν τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα δικαιολογητικά, διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Γρεβενοῖς τῇ 30ῃ Νοεμβρίου 1976

Ὁ Γεν. Ἀρχιερ. Ἐπίτροπος
Οἶκον. Ξενοφῶν Στεργίου

Ἱερά Μητρόπολις Περιστερίου

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν μιᾶς (1) θέσεως Γραμματέως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Περιστερίου, ἐπιβαθμῶ 9ω-4ω, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβουν τὴν θέσιν αὐτήν, ὅπως ἐντὸς εἰκοσαήμερου (20) ἀπὸ της δημοσίευσής της παρούσης εις τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλλουν εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Περιστερίου αἴτησιν μεθ' ἀπάντων τῶν δικαιολογητικῶν.

Ἐν Περιστερίῳ τῇ 9ῃ Δεκεμβρίου 1976

† Ὁ Περιστερίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς τὴν πληρῶσιν τῆς κενῆς τακτικῆς θέσεως Ἱεροκήρυκος παρὰ τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶ Μητροπόλει, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ νόμιμα προσόντα ὅπως, ἐντὸς εἰκοσαήμερου ἀπὸ της δημοσίευσής της παρούσης εις τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», υποβάλλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικά.

Ἐν Σάμῳ τῇ 8ῃ Δεκεμβρίου 1976

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τῆς Θείας Ἐπιφανείας καὶ τῇ ἀνατολῇ τοῦ νέου ἔτους 1977 ὁ Διευθυντῆς τῶν Περιοδικῶν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», «ΘΕΟΛΟΓΙΑ» καὶ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ» καὶ οἱ συνεργάται αὐτοῦ εἶχονταί εἰς ἅπαντας τοὺς ἀναγνώστας πᾶσαν χαρὰν καὶ εὐτυχίαν παρὰ τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ. (Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΝΓ' (1976) ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

ΕΠΙΣΗΜΑ

Μήνυμα τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου κ. Δημητρίου ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 4. — Ἐόρτιον μήνυμα Χριστουγέννων 1975 τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ, σ. 5. — Τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ νέφῃ ἔτει, σ. 6. — Τοῦ αὐτοῦ, Πασχάλιος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος, σ. 154. — Τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Περὶ τοῦ λεγομένου «Αὐτομάτου Διαζυγίου», σ. 441.

ΕΟΡΤΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ, ἐπὶ τοῖς Χριστουγέννοις, σ. 3. — Τοῦ αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει, σ. 154.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

2113 : Δίσκος ὑπὲρ ὄργανισμοῦ προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος, σ. 225. — 2108 : Ἐπιμνημόσυνος Δέησις ὑπὲρ τῶν ἐν Μεσολογγίῳ πεσόντων, σ. 225. — 2098 : Ἀποκατάστασις καὶ διάσωσις τῶν Βιβλίων, σ. 258. — 2118 : Σύστασις τῆς νέας ἐκδόσεως τῆς «Παρακλητικῆς» σ. 258. — 2112 : Προμήθεια ἀντιτύπων Καινῆς Διαθήκης διὰ τὰς αἰθούσας Δικαστηρίων, σ. 274. — 2134 : Διαβίβασις ἐγκυκλίου περὶ «Αὐτομάτου» Διαζυγίου, σ. 471.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἐγκύκλιος 14. Κοινοποίησις τῆς ὑπ' ἀριθ. 60/2632/17-6-1976 ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, σ. 342.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Κανονισμοί: Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 60 «Περὶ ἰδρύσεως καὶ λειτουργίας τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς ἀνεγερθέντος Ἱεροῦ Ναοῦ πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἁγίου Ἀντύπα», σελ. 1. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 61 «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 4/1969, 9/1970 καὶ 24/1971 κανονισμῶν, καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 27/1972 Κανονιστικῆς Διατάξεως καὶ ρυθμίσεως ἐτέρων ζητημάτων», σελ. 3. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 62 «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 8 καὶ 9/1970 Κανονισμῶν», σελ. 6. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 63 «Περὶ τροποποιήσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9/1970 Κανονισμοῦ, σελ. 8. — Κα-

νονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 64 «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 8 καὶ 9/1970 Κανονισμῶν, τῶν ὑπ' ἀριθ. 2/1969, 32/1972 καὶ 52/1974 Καν. Διατάξεων καὶ καταργήσεως τῆς ὑπ' ἀριθ. 28/72 Καν. Διατάξεως», σ. 9. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 65 «Περὶ καταργήσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινῶν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9/1970 Κανονισμοῦ, καὶ ἐτέρων συναφῶν διατάξεων», σ. 65. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 66 «Περὶ μεταφορᾶς τῆς ἑδρας τοῦ Μέσου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου Κορίνθου ἐκ τῆς πόλεως τῆς Κορίνθου εἰς τὸ ἐν Λουτρακίῳ κτῆμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐτέρων διατάξεων», σ. 66. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 67 «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθ. 9/1970 Κανονισμοῦ», σ. 68. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 68 «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 7/1970, 9/1970 καὶ 55/1974 Κανονισμῶν, ὡς καὶ ἐτέρων διατάξεων», σ. 70. — Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθ. 69 «Περὶ Μέσων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων», σ. 72.

Κανονιστικαὶ Διατάξεις: Κανονιστικὴ Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 61 «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος Ἁγίας Παρασκευῆς Τεμπῶν», σ. 13. — Κανον. Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 62 «Περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν διατηρητέαν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Φενεοῦ Κορινθίας κτημάτων τινῶν ἐκ τῆς ρευστοποιητέας τοιαύτης», σελ. 16. — Κανον. Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 63 «Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 4/1969 Κανονιστικῶν Διατάξεων», σ. 17. — Κανον. Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 64 «Περὶ ἀντικαταστάσεως, τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 4/1969 Κανονιστικῶν Διατάξεων», σ. 19. — Κανον. Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 65 «Περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὴν διατηρητέαν περιουσίαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη δύο οικοπέδων», σ. 75. — Κανον. Διάταξις ὑπ' ἀριθ. 66 «Περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ ἐν Γουμενίσση-Παιονίας Κιλκίς Προσκυνηματος Παναγίας Γουμενίσσης», σ. 75.

Ἰδρυτικαὶ Πράξεις καὶ Κανονισμοὶ Ἐκκλησιαστικῶν Ἰδρυμάτων.

— Ἱερᾶς Μητροπόλεως Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, σ. 20.

— Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀττικῆς, σ. 78.

— Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας, σ. 23.

— Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, σ. 25.

— Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἱερισσοῦ, Ἀγ. Ὀρους καὶ Ἀρδαμερίου, σ. 79.

- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Καστοριάς, σ. 30.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κυδωνίας καὶ Ἀποκορώνου, σ. 82.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μαρωνείας, σ. 33.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικής, σ. 35.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδέλφειας, σ. 39.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ν. Κρήνης καὶ Καλαμαριάς, σ. 42.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως, σ. 46.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου, σ. 86.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σάμου καὶ Ἰκαρίας, σ. 52.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, σ. 83.
- Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἴνουσῶν, σ. 85.

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Κωνστ. Γ. Μπόνη, Καθηγ. τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ Ἰδεῶδες Ἀγωγῆς καὶ Μορφώσεως τῶν Νέων, σ. 25, 57, 317, 377, 417. — Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Εὐαγγελισμός, σ. 89. — Τοῦ αὐτοῦ, Ὁ Χριστὸς Πάσχων, σ. 121. — Τοῦ αὐτοῦ, Διδάγματα ἐκ τῆς Ἐπετείου τῆς Ἐνώσεως τῆς Ἑπτανήσου, σ. 185. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἀγνώστῳ Θεῷ, σ. 209, 233. — Τοῦ αὐτοῦ, Ὁδὴ εἰς τὴν Θεοτόκον, σ. 265. — Τοῦ αὐτοῦ, Αἱ περὶ τῆς Γενήσεως τοῦ Χριστοῦ Προφητεῖαι, σ. 497.

ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ

ΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Χειροτονία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Γαρδικίου κ. Χρυσοστόμου, σ. 107, 136. — Χειροτονία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Γρεβενῶν κ. Σεργίου, σ. 330. — Χειροτονία τοῦ Σεβ. Μητροπ. Ταλαντίου κ. Ἀμβροσίου, σ. 337. — Χειροτονία τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Δωδώνης κ. Χρυσοστόμου, σ. 401. — Χειροτονία τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Διαυλείας κ. Ἀλεξίου, σ. 404.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Σεβ. Σουηδίας Παύλου, Ἐπισημείωσις εἰς Δημοσίευμα περὶ Μητροπόλεων τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριαρχείου, σ. 426. — Μητρ. πρ. Λήμνου Βασιλείου, Ἀρχιερεῖς τῶν Μητροπόλεων Βιζύης, Λαοδικείας, Σάρδεων καὶ Φιλαδέλφειας, σ. 133, 167, 191, 240. — (†) Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ὁ Θεσμός τῶν Τι-

τουλαρίων Μητροπολιτῶν καὶ Ἐπισκόπων, ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, σ. 327. — Μητροπ. Τάλαντιοῦ Ἀμβροσίου, Τιτουλάριοι Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολίται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1914 μέχρι σήμερον, σ. 384. — Σπυρ. Δ. Κοντογιάννη, Τὸ κατὰ τὴν Προαγωγὴν καὶ κατάστασιν τῶν Μητροπολιτῶν τοῦ Ἀγιωτάτου Πατριαρχικοῦ καὶ Ἀποστολικοῦ Θρόνου τῶν Ἱεροσολύμων Καισαρείας Βασιλείου καὶ Πέτρας Γερμανοῦ, σ. 40, 146, 176. — Τοῦ αὐτοῦ, Προσθῆκαι εἰς τοὺς Ἐπισκοπικοὺς καταλόγους τῶν Μητροπ. Βιζύης, Λαοδικείας καὶ Σάρδεων, σ. 429.

ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΑ

Μητροπ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Ἡ μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων Ἐπικοινωνία, σ. 31, 72, 111, 134, 168, 193, 215, 239. — Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Γ. Λενῆ, Αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ Χιλιαστικοῦ Προβλήματος, σ. 34, 73, 112, 143, 173, 196, 271, 407. — Παναγιώτου Μπούμη, Δ. Θ., Τὸ Τρίπτυχον τοῦ Κατηχητικοῦ Ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, σ. 427, 455.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

Μητροπ. Δημητριάδος Χριστοδούλου, Ἡ περὶ Χριστολογίας διδασκαλία τοῦ Ἀγίου Ἱ. Δαμασκηνοῦ, σ. 33, 70.

NOMOKANONIKA

Μητροπ. Δημητριάδος Χριστοδούλου, Τὸ Θεῖον Βάπτισμα κατὰ τοὺς Ἱ. τῆς Ἐκκλησίας Κανόνας, σ. 132, 166, 188, 211, 235, 268, 319, 383, 420, 421. — Μητροπ. Φιλίππων Προκοπίου, Ἀνυπόστατοι οἱ Γάμοι τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβᾶ, σ. 190, 213, 238. — Ἀπόφασις Ἀρείου Πάγου ἐπὶ τοῦ Σχεδίου νόμου «Περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ διαζυγίου διατάξεων τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος», σ. 10. — Ἀπόσπασμα Πρακτικῶν συνεδριάσεως τῆς Ὀλομελείας τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς 13ης Νοεμβρίου 1975, σ. 14. — Ἐπίσημα Συνοδικὰ ἔγγραφα, σ. 465. — Μητροπ. Πατρῶν Νικοδήμου, Ἡ Ἐκκλησία ἐναντι τοῦ λεγομένου «Αὐτομάτου Διαζυγίου», σ. 472. — Νομικοῦ Σχολιαστοῦ (Α. Τσιριντάνης), Πρέπει νὰ εἰσαγάγωμεν τὸ «Αὐτόματον Διαζύγιον», σ. 477. — Βλασίου Ἰω. Φειδᾶ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Μαρτυρία ἐνόητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, σ. 16. — Γ. Π. Ἀρβανίτη, Πρωτοδίκου, Ἀπόψεις ἐπὶ τοῦ Νομοσχεδίου περὶ τροποποιήσεως τῶν διατάξεων περὶ Διαζυγίου, σ. 488. — Θεοδοσίου Ε. Ζαβιτσιάνου, Δρ., «Ἐπὶ τοῦ Αὐτομάτου Διαζυγίου», σ. 491. — Ἰω. Θ. Παναγοπούλου, «Αὐτόματον»

Διαζύγιον. Ἀντικειμενικός κλονισμός τοῦ Γάμου — κατὰ κοινὴν συναίνεσιν Διαζύγιον — καὶ τέταρτος Γάμος, σ. 493. — Γεωργ. Ε. Κωσταρά, Δ. Ν. Δικηγόρου, Ἐπὶ τῶν λόγων Διαζυγίου, σ. 482. — Δ. Γ. Σταμάτη, Διὰ τὸ «Αὐτόματον Διαζύγιον» ἢ Νομικὴ Altera pars, σ. 484.

ΛΟΓΟΙ—ΟΜΙΛΙΑΙ

Μητροπ. Χαλκηδόνος Μελίτωνος, Λόγος τῆ Ε' Κυριακῆ τῶν Νηστειῶν, ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῶ Ἀθηνῶν, σ. 164. — Μητροπ. πρ. Παραμυθίας Τίτου, Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, σ. 320. — Παναγιώτου Ζέπου, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ἐλευθερία καὶ Δίκαιον, σ. 7. — Τοῦ αὐτοῦ, Καποδίστριας, σ. 500. — Ἰωάννου Δ. Δρούλια, Ἰδέαι καὶ Ἐνέργειαι κοινωνικοχριστιανικαὶ τῶν Τριῶν Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων, σ. 37, 79. — Ἀρχιμ. Παντελ. Καθρεπτίδου, Ἡ διέξοδος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, 6. 252.

ΕΟΡΤΑΣΜΟΙ

Χρονικὸν τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Μ. Φωτίου, σ. 59. — Ὁ ἑορτασμός τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 92. — Μητρ. Πατρῶν Νικοδήμου, 150ετηρὶς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, σ. 243.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΕΟΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἀρχιμ. Ἀμβροσίου Γ. Λενῆ, Τὸ Χρυσοῦν Ἰωβηλαῖον καὶ αἰλοπαὶ ἑορταὶ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας (1925-1975), σ. 77, 113, 140, 200, 219. — Ἀρχιμ. Μελετίου Καλαμαρά, Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἡλία Δ' (18-25/2/1976) σ. 98, 125, 155. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀναποδίδει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πατριάρχου τῆς Βουλγαρίας κ. Μαξίμου, σ. 282. — Τοῦ αὐτοῦ, Τὸ ὀδοιπορικὸν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα Ρωσίας καὶ Γεωργίας, σ. 350 κ. ἑ.

ΔΙΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΣΧΕΣΕΙΣ

Ἰωάν. Καρμίρη, Ἀκαδημαϊκοῦ, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Β' Συνδιάσκεψις τῆς Μικτῆς Ὁρθοδόξο-Παλαιοκαθολικῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὁρθοδόξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς, σ. 8, 29, 58, 105. — Τοῦ αὐτοῦ, Ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος, σ. 379. — Τοῦ αὐτοῦ, Σύσκεψις Ὑποεπιτροπῆς Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν, σ. 419. — Ἐμμαν. Φωτιάδου, Εἰσηγητικὸν Ὑπόμνημα πρὸς τὴν Διορθόδοξον Θεολογικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τοῦ Διαλόγου μεταξὺ Ὁρθο-

δόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν, σ. 139, 171, 198, 220, 255. — Γερασίμου Ζαφείρη, Καθηγητοῦ, Ἡ Ε' Γενικὴ συνέλευσις τοῦ Π.Σ.Ε. καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου ἐν αὐτῇ Ἐκκλησίας, σ. 217, 246, 324, 425. — Γεωργίου Α. Γαλίτη, Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Καταλόγου Θεμάτων τῆς μελλούσης Ἀγίας καὶ μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδ. Ἐκκλησίας, σ. 424, 502.

ΣΥΝΕΔΡΙΑ — ΔΙΑΣΚΕΨΕΙΣ

Εὐαγ. Δ. Θεοδώρου, Καθ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Τὸ Β' Συνέδριον τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν, σ. 390, 422, 447. — Ἀρχιμ. Τιμοθέου Σ. Τριβιζᾶ, Ἡ Ὁρθόδοξος Πνευματικότης καὶ τὸ ποιμαντικὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, σ. 36, 76. — Ἀρχιμ. Συμεῶν Κούτσα, Ἡ Κοινωνία τοῦ Ἀγ. Πνεύματος, σ. 451.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

Francis Dvornik, (1893 - 5 Νοεμβρίου 1975), σ. 24. — Μητροπ. πρ. Καναδά Ἀνατολίου, σ. 227. — Νικολάου Ἀθανάσιεφ, σ. 508.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Μέγας σταθμός, σ. 18. — Ἡ πρὸς τὸ κοινὸν ποτήριον ἄγουσα ὁδός, σ. 18. — Πρέπει νὰ περιφρουρηθῶν, σ. 18. — Διὰ τὴν ὑπονομέυσιν τῆς πίστεως, σ. 18. — Κυφορεῖται πνευματικὴ ἀναγέννησις, σ. 19. — Ὁ ἀληθῶς ὑγιὴς προσανατολισμός, σ. 19. — Ἐπιβάλλει τὴν συνένωσιν τῶν δυνάμεων, σ. 44. — Ἀγνοεῖται ἡ Ἐκκλησία, σ. 44. — Ἡ ἀποστολὴ τῶν Ἑλλήνων νέων, σ. 45. — Ἀντανακλᾶ εἰς τὴν ἅλην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, σ. 45. — Παρακολουθεῖ μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, σ. 45. — Πρέπει νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀρξάμενη προσπάθεια, σ. 45. — Δύναται νὰ εἶναι γόνιμος, σ. 82. — Ἐπὶ τῇ μετακομιδῇ τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Κυρίλλου, σ. 82. — Ἀδικαιολόγητα εἰρωνικὰ σχόλια, σ. 82. — Τὸ ὑπὸ ἴδρυσιν πνευματικὸν κέντρον τῆς Μυτιλήνης, σ. 83. — Τὸ Διεθνὲς βραβεῖον Ἐλευτέρου Διαλόγου, σ. 83. — Εἶναι ἀναγκαία διεθνὴς σταυροφορία, σ. 83. — Ὅσας πνευματικῆς ἐξάρσεως, σ. 114. — Προσφορὰ τοῦ Ο.Δ.Δ.Ε.Π., σ. 114. — Ἐπιβάλλεται γενικὴ κινητοποίησης, σ. 114. — Τὰ γενεσιουργὰ αἵτια τοῦ 1821, σ. 147. — Ποιμαντικὰ προβλήματα τοῦ Τουρισμοῦ, σ. 147. — «Ἀπαράδεκτα φαινόμενα», σ. 147. — Ἐγχει ἐξαντληθῆ πᾶν ὄριον ὑποχωρήσεως, σ. 147. — Ἡ θορυβώδης βεβήλωσις τῆς νυκτὸς τῆς Ἀναστάσεως, σ. 179. — Ὁ πρῶτος ἑλληνικὸς Ὁρθόδοξος ναὸς ἐν Σουηδία, σ. 179. — Κακοποίησης καὶ διαστρέβλωσις τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, σ. 180. — Ὄρησκεία καὶ ἠθικὴ, σ. 180. — Αὐξάνεται τὸ ποσοστὸν τῶν Ἑλλήνων ἀλλοκοικῶν, σ. 180. — Ἐχει ἐξαιρετὸν σπουδαιότητα, σ. 203. — Αἱ ἀνταλλαγαὶ ἐπισκέψεων, σ. 204. — Αἱ

ἀδελφαί νοσοκόμοι, σ. 204. — Πρέπει νὰ συνενώσουν τὰς δυνάμεις των, σ. 204. — Εὐγλωττος ἐπαλήθευσις, σ. 204. — Ἐδραίωσις τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας, σ. 226. — Συνεχιζομένη δραστηριότης, σ. 226. — Πρέπει νὰ συνενώσωμεν τὰς δυνάμεις μας, σ. 226. — Φορεὺς τοῦ Πνεύματος τῆς «Καινῆς Κτίσεως», σ. 227. — Ἡ ὀργάνωσις τῶν Κατασκηνώσεων, σ. 227. — Ἀνάγκη ἀφυπνίσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς εὐθύνης, σ. 227. — Διπλῆ ἀναθέρμανσις σχέσεων, σ. 259. — Ἀπαιτεῖται (κλήσεις) καὶ «κλήσις», σ. 259. — Ἡ ἀξιοποίησις τοῦ Ἁγίου Ὁρους, σ. 260. — Εὐόιοι προοπτικαί, σ. 260. — «Ἡ χειροτέρα μορφή σκοταδισμού» οὐδόλως κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ τὴν δυστυχίαν, σ. 260. — Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας, σ. 275. — Παρέμεινε πραγματικότης, σ. 275. — «Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς», σ. 275. — Εἰς τὰ ἔγνη τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς βυζαντινῆς Ἐκκλησίας. — Πρέπει νὰ σημάνη συναγερόν, σ. 276. — «Ἐν δικαιοσύνη καὶ ἀγάπῃ», σ. 276. — Τὸ Β' Συνέδριον τῶν Ὁρθοδόξων Θεολογικῶν Σχολῶν, σ. 343. — Τὰ κυριώτερα συμπεράσματα, σ. 343. — Τὰ ἐγκαίρια τοῦ κτηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, σ. 344. — Ἐκθεσις βυζαντινῶν εἰκόνων τῆς Κύπρου, σ. 344. — «Χριστιανικὸν Συμπόσιον», σ. 344. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 ζήτημα, σ. 409. — Θὰ ἀφήσῃ ἀσυγκινήτους τοὺς Ἕλληνας, σ. 409. — Τὸ ἸΕ' Διεθνὲς Συνέδριον Βυζαντινῶν Σπουδῶν, σ. 409. — Ἡ ἀστυνόμευσις τῆς σκέψεως, σ. 409. — Θὰ ἀποτελῇ τὸ ἄλλας, σ. 409. — «Πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ κινδύνου», σ. 432. — Ἱστορικὸς Σταθμὸς, σ. 433. — Ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι, σ. 433. — Ἀναπαλλοτρίωτον στοιχεῖον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σ. 433. — Ἀπαιτεῖται προληπτικὴ καὶ παιδαγωγικὴ προσπάθεια, σ. 433. — Εὐγλωττοὶ ἀριθμοί, σ. 434. — «Θεολογοῦμεν κατὰ Χριστὸν ὄντως μόνον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ», σ. 459. — Πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νὰ διατηρηθῇ ἄσβεστος, σ. 460. — Λαμπρὸν πρότυπον, σ. 460. — «Πρωτοκλήτεια 1976», σ. 460. — Ἡ Εἰκοσαετηρὶς τῆς Παναγίας Καλυβιανῆς, σ. 460. — Αὐξανομένη ἀνησυχία, σ. 495. — «Ἀποφεύγει νὰ ἀντιμετωπίσῃ σοβαρὰ προβλήματα», σ. 495. — Αἱ συμβάσεις πρέπει νὰ τηρῶνται, σ. 496. — Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν Ἐορτῶν, σ. 504. — Ἐπὶ τῇ λήξει τῶν Ἐργασιῶν τῆς Προσυνοδικῆς Πανορθοδόξου Διασκέψεως, σ. 504. — Ἡ Πεντηκονταετηρὶς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, σ. 504. — Ἡ Πεντηκονταετηρὶς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, σ. 505. — Χριστιανισμὸς καὶ Μαρξισμὸς, σ. 505. — Ἐξαιρετον δεῖγμα, σ. 505.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Πρωθ. Φέριζ Μπέρκι, Δρ. Θ., Ἡ ἐν Οὐγγαρίᾳ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, σ. 42. — Μιχαήλ Ἀθ. Ἀναστασιάδου, Πυρηνικὴ Ἐνέργεια καὶ ἀνθρωπίνη κοινωνία, σ. 142, 172, 199, 222. — Εὐάγ. Δ. Θεοδώρου, Τὰ ἐγκαίρια τοῦ κτηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, σ. 396. — Δημ. Σ. Φερούση, Δημόσιαι Σχέσεις καὶ Ἀποστολικὴ Διακονία, σ.

175, 202, 223. — Γεωργ. Συριανοῦ, τελειοφ. Θεολ. Σχ., Ἡ εἰς Γιουγκοσλαβίαν καὶ Βουλγαρίαν Ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομὴ τῶν τελειοφοίτων τῆς Θεολ. Σχ. Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, σ. 433.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Κων. Γ. Μπόνη, Κληρονομία, Περιοδικὸν Δημοσίευμα τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἰδρύματος Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσσαλονίκη, σ. 83.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀρχ. Χριστοδούλου Παπαγιάννη, Γαλήνη στὴν ταραγμένη οἰκογένεια, ἔκδοσις «Χριστιανικῆς Ἔστιας» Ὁρθοδόξου Συλλόγου, Πάτριαι 1976, σσ. 48, σ. 117.

Τοῦ αὐτοῦ, Χρυσοστόμου Θέμελη, Μητρ. Μεσσηνίας, Ὁ «Λόγος περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς» τοῦ Ναθαναὴλ Ἰωάννου, Ἀνάτυπον ἐκ τοῦ «Ἀρχείου Εὐβοικῶν Μελετῶν», Ἀθήναι 1976, σσ. 28, σ. 143.

Τοῦ αὐτοῦ, Μνήμη Κόντογλου. Ἐκδοτικὸς Οἶκος «Ἀστὴρ», Ἀθήναι 1976.

Τοῦ αὐτοῦ, Κώστα Ν. Ξενογιάννη, Ταξίαρχαι· τὸ περίτεχνον Βυζαντινὸν μνημεῖον τῆς Ἀνατολικῆς Κορινθίας (12ου αἰ.). (Ἀφιέρωμα εἰς τὸν Δρα Μιχ. Γκητάκον). Ἀθήναι 1976, σσ. 46, σ. 181.

Τοῦ αὐτοῦ, Κων. Β. Σκουτέρη, Ὑψηλ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἡ ἀγγλικανικὴ ἀρχὴ τῆς Comprehensiveness καὶ ἡ Ὁρθόδοξος περὶ Ἐλευθερίας ἀντίληψις, Ἀθήναι 1975, σσ. 81, σ. 181.

Τοῦ αὐτοῦ, Κων. Β. Σκουτέρη, Ἀναφορὰ εἰς τὴν πνευματολογία τοῦ Μεγάλου Φωτίου. Ὀμιλία λεχθεῖσα εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἱ. Μονῆς Πεντέλης κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Μεγάλου Φωτίου, Ἀθήναι 1976, σσ. 14 (Ἀνάτ. ἐκ τῆς «Ἐκκλησίας»), σ. 181.

Τοῦ αὐτοῦ, Κων. Β. Σκουτέρη, Holy Scripture and councils (sobornost, series 7, number 2. Winter 1975, p. 111-116), σ. 181.

Τοῦ αὐτοῦ, Κατάκη Ι. Λάμπρου, Γάμος καὶ διαζύγιο, ἠθικῶς - κοινωνικῶς - νομικῶς (διαπιστώσεις - κρίσεις - ὑποδείξεις), «Νέα σκέψη», Ἀθήναι (ἄνευ χρονολογίας), σσ. 223, σ. 229.

Τοῦ αὐτοῦ, Νικολάου Β. Τωμαδάκη, Λουκάρεα: Ἀ' Νεόφυτος Γ' Κρῆς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης (1636-1637) ὁ ἀπὸ Ἡρακλείας, Β' ἔξ ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ Κυρίλλου Λουκάρεως, Γ' σημείωμα περὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Ἰωαννικίου. (Ἀνάτ. ἐκ τοῦ ΜΑ', 1974 τ. Ἐπ. Ἐτ. Βυζ. Σπ.), Ἐν Ἀθήναις 1975, σσ. 153-194, σ. 229.

Τοῦ αὐτοῦ, Νικολάου Β. Τωμαδάκη, Βυζαντινὴ ἔγγειος ὁρολογία, Αὐτούργιον — Παροικία (ἀγροικικὴ-ἐγχώριος), Ἀνατ. ἐκ τοῦ ΟΕ' τ. τοῦ περ. «Ἀθηνᾶ», Ἀθήναι 1974/75, σσ. 69-75, σ. 229.

Τοῦ αὐτοῦ, Νικολάου Β. Τωμαδάκη, Τρία γράμματα τοῦ Ἱεροῦ Ἀρτεμίου πρὸς τὸν Ζαχαρίαν Πρακτικίδην, Ἀνατ. ἐκ τῆς Ἰστ. καὶ Λαογρ., Ἐτ.

Ν. Λασιθίου-Κρήτης, "Αγ. Νικόλαος-Κρήτης 1974, σ. 207-216, σ. 229.

Τοῦ αὐτοῦ, Παν. Ν. Τρεμπέλα, 'Ομ. Καθηγ. Παν/μίου, 'Η Παλαιὰ Διαθήκη μετὰ συντόμου ἐρμηνείας, 'Αθήναι 1976, τόμ. Α', σσ. 574, τόμ. Β', σσ. 576, σ. 411.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Αθαν. Σ. Φραγκοπούλου, Τὸ Δεκαπενταύγουστον, 'Αθήναι 1976, σσ. 228, σ. 411.

Τοῦ αὐτοῦ, † Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Ν. Παπουτσοπούλου, «Οἱ σπείροντες ἐν Δάκρυσιν...» Λόγοι παρακλήσεως, τεῦχος Α', 'Αθήναι 1976, σσ. 128, σ. 411.

Τοῦ αὐτοῦ, Λεωνίδα Κ. Διαμαντοπούλου, 'Η Ἀθεΐα στὴν ἐποχὴ μας, 'Αθήναι 1976, σσ. 90, σ. 411.

Τοῦ αὐτοῦ, Νικολάου Π. Βασιλειάδη, 'Ὁ Μαρξισμὸς καὶ οἱ Νέοι, 'Αθήναι 1976, σσ. 48, σ. 411.

Τοῦ αὐτοῦ, 'Αποδημήτριες τοῦ Χριστοῦ, "Ἐκδοσις Ὁρθοδ. Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος «'Η Ὅσια Ξένη», περὶ Θεσ/νίκης 1976, σσ. 96, σ. 411.

Τοῦ αὐτοῦ, Ἀνδρέου Ἰω. Φυτράκη, Τὸ Ἑθνικὸν καὶ Καποδιστριακὸν Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸ Παν/κὸν ἔτος 1974-75. "Ἐκθεσις πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως τοῦ ἔτους τούτου Καθηγητοῦ Ἀνδρ. Ἰω. Φυτράκη, 'Ἐν Ἀθήναις 1976, σσ. 54, σ. 411.

Τοῦ αὐτοῦ, Παναγ. Χ. Δημητροπούλου, Καθηγητοῦ τοῦ Παν/μίου Θεσ/νίκης, Τὸ φυσικὸν Δίκαιον ὡς πηγὴ τοῦ θετικοῦ Δικαίου, Λευκωσία 1975, ('Ανάτ. ἐκ τοῦ Ἀναμνηστικοῦ τόμου ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι τοῦ περιοδικοῦ «Ἀπόστολος Βαρνάβας») σσ. 2, σ. 412.

Τοῦ αὐτοῦ, Γεωργίου Β. Ἀντουράκη, Ἀρχαιολόγου, Ὁ Βυζαντινὸς Ναὸς τοῦ ἁγίου Γεωργίου—Χριστοῦ εἰς Κουρνᾶν Χανίων, 'Αθήναι 1976, σσ. 18, σ. 412.

Τοῦ αὐτοῦ, Γεωργίου Β. Ἀντουράκη, Δελφοί, Ἀρχὴ καὶ τέλος μιᾶς ὁδοιπορίας. "Ἐνας ἀλλοιώτικος Τουριστικὸς ὁδηγός, 'Αθήνα 1976, σσ. 102, σ. 412.

Γρηγ. Θ. Στάθη, Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 1976, σ. 46.

Τοῦ αὐτοῦ, Γεωργίου Ἀ. Σύρκα, Ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς, 'Αθήναι 1975, σ. 224.

Κων. Ν. Γκαμούρα, Ἀλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου, Ποιμαντικὴ προετοιμασία τῶν μελλονύμφων (προετοιμασία ἀγάπης), Συμβολὴ εἰς τὴν ποιμαντικὴν Θεολογίαν, ψυχολογίαν καὶ κοινωνιολογίαν ('Ἐθνικὸν Κέντρον Κοινωνικῶν Ἐρευνῶν), 'Αθήναι 1971, σσ. 174, Διατριβὴ ἐπὶ διδακτορικῇ σ. 84.

Ἀρχιμ. Τιμοθέου Τριβιζᾶ, Θεολόγου Χρ. Ἀλιμπράντη, χρυσοκέντητα Ἄμφια τῆς Ἱ. Μονῆς Λειμῶνος Λέσβου, 'Αθήναι 1975, σσ. 86, σ. 278.

Ἀρχιμ. Ἰερωνύμου Λιάπη, Χρυσοστόμου Θέμελη, Μητρ. Μεσσηνίας, Ἡ ἐν Γιαννίτση Μεσσηνίας Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, Καλαμάτα 1976, σσ. 32, εἰκ. 4, σ. 412.

Δ. Φερούση, Κ. Κερένυϊ, Ἡ Μυθολογία τῶν Ἑλλήνων, μετ. Δημ. Σταθοπούλου, ἔκδ. «Ἐστία», σσ. 660, 'Αθήναι 1975.

Ἀρχιμ. Συμεὼν Κούτσα, Γεωργ. Ἀθ. Χώρα, Ἡ «Ἁγία Μονή» Ἀρείας ἐν τῇ Ἐκκλ/κῇ καὶ Πολιτικῇ Ἱστορίᾳ Ναυπλίου καὶ Ἄργους, ἐν Ἀθήναις 1975, σσ. 330+33 πίνακες σ. 261.

Χρήστου Σ. Βούλαρη, Ἀρχ. Παντελεήμονος Μπεζενίτη, Ἡ κρίσις καὶ ἡ Ἀνανέωσις τοῦ Κατηχητικοῦ Θεσμοῦ, 'Αθήναι — ἔκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, 1975, σσ. 39, σ. 148.

Βασιλείου Θ. Σταυρίδη, Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Διαλόγῳ μετὰ τῶν Ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν, 'Αθήναι 1975, σελίδες 105. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς Ἐπιστ. Ἐπετηρίδος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, τόμος Κ', σ. 436.

Ἐμμ. Π. Περσελῆ, Εὐαγ. Δ. Θεοδώρου, «Μαθήματα Κατηχητικῆς ἢ Χριστιανικῆς Παιδαγωγικῆς», Ἐν Ἀθήναις 1975, σσ. 324», «Μαθήματα Λειτουργικῆς» (τεῦχος Α') ἐν Ἀθήναις 1975, σσ. 360, «Μαθήματα Ἐκκλησιαστικῆς Ρητορικῆς ἢ Ὀμιλητικῆς», ἐν Ἀθήναις 1976, σσ. 180, σ. 262.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

Ἱερά Σύνοδος, σ. 410, 461, 506.

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, σ. 19, 115, 182, 228, 460, 506.

Ἱερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, σ. 20, 182, 205.

Ἱερά Μητρόπολις Ἡλείας καὶ Ὠλένης, σ. 20, 206.

Ἱερά Μητρόπολις Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος, σ. 55, 115.

Ἱερά Μητρόπολις Μαρωνείας, σ. 149.

Ἱερά Μητρόπολις Μεσσηνίας, σ. 20.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης, σ. 434.

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Θάσου, σ. 22.

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως, σ. 182.

Ἱερά Μητρόπολις Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας, σ. 205.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νικαίας, σ. 22, 54, 116, 183, 277.

Ἱερὰ Μητρόπολις Πολυανῆς καὶ Κιλικισίου, σ. 277, 434.

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, σ. 49, 117, 228, 261, 345, 463, 506.

Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας, σ. 411, 508.

Ἱερὰ Μητρόπολις Γαλλίας, σ. 87, 206, 508.

Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας, σ. 463.

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας, σ. 507.

Ἐκκλησία Σερβίας, σ. 507.

Ἐκκλησία Ρωσίας, σ. 507.

Πατριαρχεῖον Ρουμανίας, σ. 507.

Ἐκκλησία Τσεχοσλοβακίας, σ. 508.

Διάφορα

σ. 22, 86, 149, 229, 277.

NEA BIBLIA

Βιβλιοθήκη Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, Ἐκκυκλοφόρησε ὁ 51ος τόμος.

Ἰω. Ὁρ. Καλογήρου, Ἡ ἐγκαθίδρυσις Ἑλληνος Ἀρχιεπισκόπου εἰς Βενετίαν κατὰ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰ., Padova, Italia 1973, σ. 42.

Μοναχοῦ Μάρκου Χανιώτου, Τὸ ἡμερολογιακὸν σχίσμα, Ἀθήναι 1975, σ. 312.

Νικολάου Ε. Ζευγαδάκη, Αἱ χριστιανικαὶ ἐορταὶ τοῦ τελευταίου ἔτους τῆς Σμύρνης (1921-1922), Ἀθήναι 1975, σσ. 56, σ. 152.

Κων. Ἰω. Μερεντίτου, Ὁμ. Καθ. τῆς Ἀρχ. Ἑλλ. Φιλολογίας ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Τὸ μάθημα τῶν Ν. Ἑλληνικῶν καὶ ἡ Δημοτικὴ Γλῶσσα ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ Σχολῇ τοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἐπιστήμης καὶ τοῦ Καθαροῦ Λόγου, Ἐν Ἀθήναις 1975, σ. 110.

Λίμνου Πολίτη, μετὰ τὴν συνεργασίαν Μ. Ι. Μανούσακα, Συμπληρωματικοὶ κατάλογοι χειρογράφων Ἀγίου Ὁρους. Θεσσ. 1973, σ. κβ' + 308, πίν. 31 («Ἑλληνικά»), παράρ. ἐργ. 24.

Εὐαγγέλου Σ. Σταμάτη, Ἀρθρα-Ὁμιλίαι, Ἀθήναι 1974, σ. 121.

Σ. Συμαίου, Χριστιανικὸν Ἐγκόλπιον τοῦ Ἐφῆβου. Βιβλιοπ. «Π. Σιδέρη», Ἀθήναι (ἔτος;) σ. 248.

Ἰακώβου Γ. Σχίζα, Μητ. Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος, Χριστιανικαὶ Μελέται Β'. Ὁ Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡμεῖς, Ἀθήναι 1973, σ. 450.

Δημητρίου Σαλάχα, Ἀπὸ τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τελείας κοινωνίας, καθολικῆς καὶ ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, Ἀθήναι 1976, σ. 31.

Μητροπ. Κίτρου Βαρνάβα Δ. Τζωρτζάτου, Τὸ Αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου. Ἀνακοίνωσις γενομένη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις συνελθὸν (5-11/9-1976) ΙΕ' Διεθνὲς Συνέδριον Βυζαντινῶν Σπουδῶν, σελ. 416.

Πάνταϊνος, Ἐπίσ. Δελτ. Πατρ/χείου Ἀλεξανδρείας. Δ/ντῆς, † Μητροπολίτης Ἐλευσίνος Τιμόθεος. Ἐτ. 68ον, Μάρτ.-Ἀπρ. 1976, ἀριθ. 3-4, σελ. 416.

Ὁρθόδοξος Μαρτυρία καὶ σκέψεις, Διμην. Περιοδ. Ἱερ. Μητρ. Γαλλίας καὶ Ἐξαρχίας πάσης Ἰβηρίας. Δ/ντῆς, Ἐπίσκοπος Σασίμων Ἱερεμίας. Ἐτος Α', Ἀπρ.-Μαΐος 1976, ἀριθ. 3, σ. 416.

Μητροπ. Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας Τιμοθέου, Περιστατικαὶ Εὐχαί. (Δ' τεύχος).

Τοῦ αὐτοῦ, «Ὁ Ἀνθρωπος γήινος καὶ ὑπεργήινος», Ἀθήναι 1976.

Μητροπ. Τίτου Ματθαϊάκη, Ἡ Μυστικὴ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Τοῦ αὐτοῦ, «Τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ κοιμητήρια».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Κλητήρια ἐπικρίματα, σ. 87, 88, 119, 120, 151, 152, 184, 208, 231, 348, 415, 440, 464.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱερέων 23, 55, 56, 87, 118, 119, 150, 151, 183, 206, 207, 230, 231, 264, 279, 280, 345, 346, 347, 348, 413, 414, 415, 438, 439, 509, 510, 511.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱεροκηρύκων, σ. 87, 119, 150, 151, 207, 264, 439, 510, 511.

Προκηρύξεις ἐκλογῆς Ἱεροδικόνων, σ. 23, 55, 56, 118, 119, 150, 151, 184, 206, 207, 230, 279, 346, 347, 348, 413, 415, 439, 463, 510.

Προκηρύξεις διαγωνισμῶν, σ. 207.

Ἀνακοινώσεις

σ. 23, 207, 232, 280, 415.

Διορισμοί

σ. 207, 208.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Στιγμιότυπον ἐκ τῆς τελετῆς τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ὁρθοδόξου Κέντρου τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου ἐν Chambésy Γενεύης, σ. 51. — Στιγμιότυπον ἐκ τῶν ἐορταστικῶν ἐκδηλώσεων τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας, σ. 78. — Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου ἐν μέσῳ τοῦ Ἐξοχ. Προέδρου τῆς Δημοκρατίας κ.

Κων. Τσάτσου, τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Γ. Ράλλη, τοῦ Ὑφυπουργοῦ κ. Χ. Καραπιπέρη, τοῦ Γεν. Δ/νοῦ Ὀργανισμῶν κ. Βλ. Φειδᾶ καὶ τοῦ Δ/νοῦ τῆς Διευθύνσεως Ἐκκλησιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν κ. Ἡλ. Ἀντωνοπούλου, σ. 94. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἡλίας Δ' ἐν μέσῳ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Σεραφείμ, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κορινθίας κ. Παντελεήμονος καὶ τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Σταυροπούλου κατὰ τὴν ἀφιξὴν αὐτοῦ εἰς τὸ ἀεροδρόμιον, σ. 99. — Οἱ Μακ. Προκαθήμενοι Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἡλίας καὶ Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ ἐν μέσῳ Ἱεραρχῶν καὶ κληρικῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν πρὸ τοῦ Μεγάρου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν σ. 103. — Ἡ Α.Θ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἡλίας Δ' εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν. Ὅπισθεν διακρίνονται πρὸ τῶν ἱερῶν Βημοθύρων ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφείμ καὶ πολλοὶ Ἱεράρχαι, σ. 129. — † Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γαρδικίου κ. Χρυσόστομος, σ. 137. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Μάξιμος καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ, σ. 281. — Οἱ Προκαθήμενοι τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, συμπαραστατούμενοι ὑπὸ Ἱεραρχῶν καὶ πολλῶν Κληρικῶν κατὰ τὴν ἐπίσημον Θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν Σόφιας, σ. 287. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Μάξιμος καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν εἰς τὸ Συνοδικὸν Μέγαρον, σ. 291. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Βουλγαρίας κ. Μάξιμος καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ μετὰ τοῦ Προέδρου τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Βουλγαρίας κ. Ζίφκωφ καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Τριφυλίας κ. Στεφάνου καὶ Ἀρτης κ. Ἰγνατίου, σ. 297. — Ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Κρατικοῦ Συμβουλίου, Στρατηγός, Ἰβάν Μιχαήλωφ, ἐν μέσῳ τῶν Προκαθημένων τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας, ὡς καὶ λοιπῶν ἐπισήμων, κατὰ τὸ γεῦμα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον «Σόφια», σ. 299. — † Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Σέργιος, σ. 333. — † Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ταλαντίου κ. Ἀμβρόσιος, σ. 341. — Ὁ Μακ. Πατριάρχης Μόσχας καὶ πάσης Ρωσίας κ. Ποιμὴν καὶ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ, σ. 349. — Ἀπὸ τὴν δεξιῶσιν πρὸς τιμὴν τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας εἰς τὸ Πατριαρχικὸν Μέγαρον, ἐν Μόσχᾳ, σ. 351. — Οἱ Προκαθήμενοι τῶν δύο ἀδελφῶν Ἐκκλη-

σιῶν μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτῶν κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, σ. 355. — Οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ καὶ Γεωργίας κ. Δαβίδ Ε', περιστοιχούμενοι ὑπὸ Ἀρχιερέων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν κατὰ τὴν ἀφιξὴν τῆς Ἑλλην. ἀντιπροσωπείας εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Τυφλίδος, σ. 367. — Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ καὶ ὁ Πατριάρχης Γεωργίας κ. Δαβίδ ὁ Ε', μετὰ τῆς ἀκολουθίας τῶν, κατὰ τὴν Δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ἀφιξίᾳ εἰς Τυφλίδα, σ. 369. — Τὰ Μέλη τῆς νέας Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς 120ῆς Συνοδικῆς Περιόδου. Εἰς τὸ μέσον ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ. Σεραφείμ καὶ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ οἱ Σεβ. Μητροπολίται Παροναζίας κ. Ἐπιφάνιος, Νικαίας κ. Γεώργιος, Περιστερίου κ. Ἀλέξανδρος, Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου κ. Δωρόθεος, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητος, Γυθείου καὶ Οἰτύλου κ. Σωτήριος, Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καὶ Κονίτσης κ. Σεβαστιανός, Χίου κ. Χρυσόστομος, Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Καλλίνικος, Φλωρίνης, Πρεσπῶν καὶ Ἐορδαίας κ. Ἀύγουστῖνος, Βεροίας καὶ Ναούσης κ. Παῦλος, σ. 382. — Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφείμ καὶ οἱ Ὁμότιμοι Καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. κ. Π. Τρεμπέλας, Ἱ. Καρμίρης καὶ Γ. Κονιδάρης, ὡς καὶ οἱ Πρωτοπρεσβύτεροι κ. κ. Στανιλοάε Δημήτριος καὶ Ἰωάννης Κόμαν, κατὰ τὰς ἐργασίας τοῦ Β' Συνεδρίου τῶν Ὀρθοδόξων Θεολογ. Σχολῶν, σ. 391. — Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Σεραφείμ μετὰ Συνοδικῶν καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὡς καὶ ἐκπροσώπων ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ καθηγητῶν τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων τοῦ Β' Θεολογικοῦ Συνεδρίου, σ. 393. — Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Ἰάκωβος ἐν μέσῳ Ἑλλήνων καὶ ξένων ἐπισκόπων καὶ ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν συνέδρων τοῦ Β' Θεολογικοῦ συνεδρίου, σ. 395. — Ἡ εἴσοδος τοῦ Κτηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (φωτογραφία Γεωργ. Εὐαγ. Θεοδώρου), σ. 397. — Τμῆμα τοῦ κτηρίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. (Φωτογραφία Γεωργ. Εὐαγ. Θεοδώρου) σ. 398. — Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δωδώνης κ. Χρυσόστομος, σ. 403. — Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Δι-αυλείας κ. Ἀλέξιος, σ. 406. — Ἑλληνες καὶ ξένοι Ἱεράρχαι καὶ λοιποὶ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ Θεολόγοι — μέλη τοῦ Β' Θεολογικοῦ Συνεδρίου, σ. 423.

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΣ

† Ὁ Περιστερίου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἑσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἔτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 12 ἔτησίως.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»
δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κων. Γ. Μπόνη, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, Αἱ Περί τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Προφητεῖαι.

Παν. Ι. Ζέπου, Ἀκαδημαϊκοῦ, Καποδίστριας.

Γεωργ. Α. Γαλίτη, Κοσμήτορος Θεολ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ Καταλόγου θεμάτων τῆς μελλούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισίαι.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλέφ. 710.734.

Προϊστάμενος Τυπογραφείου : Ἰωάννης Μιχαήλ.
Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 787.978.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ο ΝΙΚΑΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

† Ο ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΜΠΟΝΗΣ

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1976 ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΗΣ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»

† Η Α.Θ.Π. ὁ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

† Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

† Ο ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝ

† Ο ΠΑΤΡΩΝ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

† Ο ΦΙΛΙΠΠΩΝ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ

† Ο πρ. ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ ΤΙΤΟΣ

† Ο πρ. ΔΗΜΝΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

† Ο ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

† Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

† Ο ΣΟΥΗΔΙΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΖΕΠΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΙΡΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΡΙΝΤΑΝΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΒΛΑΣΙΟΣ ΦΕΙΔΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΑΛΙΤΗΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ε. ΖΑΒΙΤΣΙΑΝΟΣ

Γ. Π. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΑΡΧΙΜ. ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ

ΑΡΧΙΜ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΤΡΙΒΙΖΑΣ

ΑΡΧΙΜ. ΣΥΜΕΩΝ ΚΟΥΤΣΑΣ

ΑΡΧΙΜ. ΠΑΝΤΕΛ. ΚΑΘΡΕΠΤΙΔΗΣ

ΠΡΩΤ. ΦΕΡΙΖ ΜΠΕΡΚΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΠΟΥΜΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Γ. ΣΤΑΘΗΣ

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Δ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΚΩΣΤΑΡΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Γ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΡΟΥΛΙΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΡΙΑΝΟΣ